

Arrest

nr. 350 819 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 6 september 2021, dient op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 februari 2023.

1.3. Op 9 mei 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 314 506 van 10 oktober 2024 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op het CGVS op 7 februari 2025.

1.6. Op 24 februari 2025 neemt de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 1 maart 1996 in Ghondi in het district Watapur in de provincie Kunar. Tot aan de dood van uw ouders, broer en zus in een auto-ongeluk in 2012 woonde u bij uw gezin in uw ouderlijk huis in Ghondi, waarna u vijf maanden bij uw paternale oom verbleef om daarna bij uw maternale oom S.P. (...) in Ghondi in te trekken. Tussen 2014 en mei 2021 woonde u in Jalalabad waar u geneeskunde studeerde aan de medische faculteit van de Nangarhar Universiteit en stage liep aan het daaraan verbonden universiteitsziekenhuis. Nadat die stage op 20 mei 2021 werd afgelast door de coronapandemie, keerde u terug naar het huis van uw maternale oom Ghondi waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat u na uw stage op het universiteitsziekenhuis van de Nangarhar Universiteit, op 28 mei 2021 begon te werken in een apotheek/kliniek in uw dorp Ghondi. Een maand nadat u in die apotheek was begonnen, kreeg u een brief van ISKP via een dorpsgenoot waarin ze u oproepen te stoppen Taliban te verzorgen en trouw te zweren aan ISKP. Indien u dat weigerde, zou u niet gespaard worden. Drie dagen later was u in Jalalabad voor de begrafenis van de moeder van een vriend en die nacht viel ISKP het huis van uw maternale oom in Ghondi binnen, op zoek naar u. Uw maternale oom werd geslagen en zijn arm werd gebroken, en hij vertelde ISKP dat u in Jalalabad verbleef en gaf hen uw telefoonnummer. De dag na die inval belde uw maternale oom u om u van het incident op de hoogte te stellen en u aan te raden in Jalalabad te blijven. Uw oom ging die dag naar een dokter om zijn verwondingen te laten verzorgen. Twee uur na dat telefoongesprek werd u opgebeld door de verantwoordelijke van ISKP in Watapur, mawlawi F. (...), die u vroeg voor hen te werken als dokter. U antwoordde dat u het druk had en uw universiteitsdocumenten naar Kabul moest brengen en zei dat u een maand tijd nodig had. U kreeg van ISKP een maand de tijd om hen te vervoegen, anders zou u nergens veilig zijn voor hen. Vervolgens bleef u acht of negen dagen in Jalalabad in de kamer van een vriend. U verklaarde daar bang te zijn aangezien er geen elektriciteit was in die kamer en daarom besloot terug te keren naar Ghondi, na overleg met uw maternale oom S.P. (...). U ging na uw terugkeer naar Ghondi niet meer naar de kliniek en bleef thuis. Op 11 juli 2021 was er een confrontatie tussen de Taliban en het nationale leger nabij een controlepost van het nationale leger, dichtbij uw dorp. Vier Taliban kwamen naar uw huis om u mee te nemen zodat u een gewonde Talibanstrijder kon verzorgen bij de apotheek in uw dorp. De Taliban waren eerder bij die apotheek geweest om u te zoeken maar aangezien u er niet was en de apotheker de Taliban zei dat u thuis was, zochten ze u op in het huis van uw maternale oom. Uw maternale oom deed de deur open maar ontkende dat u thuis was, waarop de Taliban hem sloegen en zeiden dat ze wisten dat u thuis was. Uw oom ging naar binnen en zei tegen u dat de Taliban wisten dat u thuis was, waarop u naar buiten ging. U werd ook geslagen door de Taliban. U stemde in om mee te gaan naar de apotheek waar de gewonde Taliban en vier andere Taliban waren. U verzorgde de gewonde Taliban terwijl twee Taliban bij u in de kliniek bleven en zes andere Taliban de kliniek bewaakten. Een week later stuurden de Taliban via de imam van uw dorp u een brief waarin ze u opriepen hen te vervoegen als dokter. Indien u weigerde, zou u de gevolgen daarvan dragen. Vijf dagen later kwam de imam naar uw huis en zei dat de Taliban hem hadden gebeld en u hadden gevraagd die nacht met medische voorraden naar het nabijgelegen dorp Mashugal te komen. U weigerde aan de imam, waarna die wegging. Een uur later werd uw maternale oom opgebeld door zijn neef B. (...), die lid is van de Taliban. Hij zei uw maternale oom dat de Taliban een doodsbefel voor u hadden uitgevaardigd en hadden besloten u te vermoorden. Hij raadde hem aan u te laten vluchten en vroeg niemand te vertellen over wat hij uw maternale oom had gezegd. U vermomde zich als vrouw door een boerka aan te trekken en vluchtte met uw oom richting Jalalabad. Onderweg veranderde u uw kledij, keerde uw maternale oom terug naar uw dorp en ging u verder naar Jalalabad. Daar aangekomen probeerde u uw maternale oom op te bellen maar u kon hem niet bereiken. U belde de zoon van uw maternale oom die zei dat de Taliban waren gekomen, naar u hadden gevraagd, hem hadden geslagen en uw maternale oom hadden meegenomen. De volgende dag hielden de malik van uw dorp en de Taliban een jirga waarin ze uw vlucht en de arrestatie van uw maternale oom bespraken. De malik gaf de Taliban de garantie dat uw maternale oom u niet in zijn huis verborgen zou houden, waarna de Taliban hem vrijlieten, wat ze ook op een brief schreven. Uw oom belde u op, legde u uit wat er op de jirga besloten was en raadde u aan het land te verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 28 juli 2021. U kwam aan in België op 6 september 2021 en diende hier op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw elektronische taskara, (2) een dreigbrief van ISKP, (3) een dreigbrief van de Taliban, (4) certificaten en documenten in verband met uw school en werk, (5) kopieën van foto's in verband met uw school en werk, (6) een kopie van de taskara van uw oom en moeder, (7) een kopie van een foto van u en uw oom S.P. (...), (8) een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw oom G.M. (...), (9) kopieën van de vliegtickets van uw oom G.M. (...), (10) uw vaccinatiekaart, (11) een kopie van het document van de jirga, (12) het medisch attest

van uw oom S.P. (...) en (13) de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud opgestuurd door uw advocaat.

Op 9 mei 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing waarbij u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 10 oktober 2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS in haar arrest met nummer 314506. U verwees op de rechtszitting bij de RVV naar het feit dat de Taliban na uw vertrek uit uw dorp bij uw maternale oom langskwamen op zoek naar u, en hem in elkaar sloegen.

Op 7 februari 2025 had u een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde dat de Taliban een week na de machtsovername van Afghanistan naar uw huis kwamen om u te zoeken. Uw maternale oom S.P. (...) zei dat u het land had verlaten. Uw maternale oom moest u de volgende keer aan de Taliban overleveren, ofwel zouden ze met hem doen wat ze wilden.

Een maand na de machtsovername kwamen de Taliban terug naar uw maternale oom op zoek naar u en sloegen ze hem, omdat u er nog steeds niet was. Uw oom raakte bewusteloos. De burens kwamen naar zijn huis en brachten hem naar het ziekenhuis van Asadabad. Na zijn herstel ging uw oom met de dorpsouderen naar het districtshuis, waar die zich garant stelden voor de onschuld van uw oom. De Taliban stemden in uw oom met rust te laten, op voorwaarde dat hij u aan hen zou overleveren van zodra u terug in Afghanistan bent.

U werd in het ongewisse gelaten over de lotgevallen van uw oom na uw vertrek uit Afghanistan totdat hij het nieuws vernam van uw negatieve beslissing in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaarde dat u een geleerd en opgeleid persoon bent in Afghanistan, die het qua religie en strekking oneens is met de Taliban.

U hebt mentale problemen zoals stress en depressie, waarvoor u psychologisch wordt opgevolgd en medicatie neemt. U hebt slaaptekort en kent zelfmoordgedachten.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 februari 2025 legt u volgende documenten neer:

(14) kopieën van medische documenten van uw maternale oom van na uw vertrek, (15) foto's van uw maternale oom, (16) attesten in verband met uw psychologische opvolging, (17) voorschriften voor uw medicatie, (18) documenten in verband met uw Belgisch rijbewijs, (19) uw lidkaart van de fitness, (20) documenten in verband met uw werk in België, (21) documenten in verband met uw lessen Nederlands in België, en (22) waarderingsbrieven.

Op woensdag 19 februari 2025 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met (23) uw opmerkingen op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij reeds 3,5 jaar in België verblijft. Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Verzoeker legt op 26 mei 2026 via J-Box een eerste aanvullende nota van 25 mei 2026 neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“Verzoekende partij wenst hierbij nieuwe en relevante bewijsstukken neer te leggen ter ondersteuning van haar vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan

Verzoekende partij legt verschillende artikelen voor betreffende de ontvoering van dr. Y.S.S. (...) op 17 juli 2024 door de Taliban. (stuk 1)

De willekeurige ontvoeringen, afpersingen en mishandelingen van artsen bestaat nog steeds in Afghanistan, ook na de val van de regering.

Deze arts is nog steeds vermist.

Aan het profiel van verzoekende partij als arts wordt niet getwijfeld. Deze artikel zijn uiterst relevant in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij gezien haar hetzelfde lot te wachten staat in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij kende dr. Y.S.S. (...) persoonlijk en werkte er zelfs nauw mee samen. Zij legt hiervan tevens het bewijs voor. (stuk 2)

Door de jarenlange onzekerheid, de angst om teruggestuurd te worden naar Afghanistan en de vrees voor haar leven, kampt verzoekende partij met depressie, angststoornissen en paniekaanvallen waarvoor zij in behandeling is en medicatie dient te nemen. (stuk 3).”

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker volgens de inventaris volgende stukken:

“1. Artikelen omtrent de ontvoering van dr. Y.S.S. (...) door de Taliban

2. Foto waarop verzoekende partij samen met dr. Y.S.S. (...) te zien is

3. Attest van dokter B.G. (...) aangaande de medische en mentale toestand van verzoekende partij”.

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting opnieuw zijn aanvullende nota van 25 mei 2026 neer en zijn advocaat bevestigt dat dit een kopie betreft van de aanvullende nota die reeds via J-box op 26 mei 2026 aan de Raad werd overgemaakt.

3.4. Verzoeker legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontczegt of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update* (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)
<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps>

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg.

Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.

<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden.

(nrs. 28 en volgende)

Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr. 30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast:

Nrs. 32 en volgende

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan
11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf

Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (....)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves
24 juillet 2025 Droits de l'homme

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world&regi_id=294833164&segment_id=209827&ser_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat tenslotte rekening dient gehouden te worden met de algemene verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan.

De verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.

Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul – The New York Times

(...)

Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? – The New York Times

(...)

Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians – The New York Times

(...)

Pakistan Strikes Afghanistan in 'Open War' Against Taliban Government

(...)

Pakistan Warns Taliban after Deadly Bannu police post attack

(...)

Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

Bij deze tweede aanvullende nota voegt verzoeker volgens de inventaris volgende stukken:

"1. vaste arbeidsovereenkomst

2. loonfiches 2021 tot nu

3. documenten taallessen – Nederlands

4. rijbewijs en blanco strafregister

5. documenten van integratie/verwestering (verklaringen)

6. fotobundel met o.m. Belgische vriendin".

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalt tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel aan dat u mentale problemen, stress, zelfmoordgedachten en depressieve gevoelens kent, waarvoor u eveneens medicatie neemt (CGVS 2, p. 2 en 4). Uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u in staat was de vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren (CGVS, p. 1-29; CGVS 2, p. 1-16). U geeft in dit verband ook geen verdere opmerkingen op het einde van uw persoonlijk onderhoud en stelt daar expliciet dat u de vragen en tolk goed begrepen heeft (CGVS, p. 27; CGVS 2, p. 14-15). Ook uw advocaat maakt geen verdere opmerkingen over het verloop van uw persoonlijk onderhoud of uw mogelijkheden om hieraan deel te nemen (CGVS, p. 27; CGVS 2, p. 15). Ook na het persoonlijk onderhoud werd niets meer neergelegd omtrent bepaalde mentale problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken of werden geen verdere opmerkingen gemaakt op de notities van uw persoonlijk onderhoud. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde mentale problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts,

analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Bij terugkeer vreest verzoeker gedood te worden door 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) en de taliban.

Daarnaast vreest verzoeker de taliban omwille van zijn verblijf in het Westen en zijn vermeende verwestering. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 4.6.2.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

"Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door ISKP en de Taliban (CGVS, p. 17-19). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

(...)

Daarnaast zorgen onaannemelijkheden in verband met uw verklaringen over de incidenten volgende op de dreigbrief van ISKP ervoor dat de geloofwaardigheid van dat onderdeel in uw asielrelaas eveneens grondig wordt aangetast. U verklaart dat uw oom u na die dreigbrief van ISKP aanraade op te passen en niet te ver weg van het dorp te gaan (CGVS, p. 21) en u stelt zelf ook dat u onder druk stond en niet wist wat te doen omdat u al had gezien dat ISKP naar andere mensen was gekomen voordien (CGVS, p. 21). Toch besloot u om, lijnrecht tegen het advies van uw oom in, drie dagen later uw dorp te verlaten en naar Jalalabad te reizen om er de begrafenis van de moeder van een vriend bij te wonen (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u het advies van uw oom naast zich neerlegde en toch naar Jalalabad ging, verklaart u dat uw oom bedoelde dat u niet naar de dorpen rondom uw dorp moest gaan (CGVS, p. 22). Gelet op uw eigen verklaringen over de veiligheidssituatie in uw regio in de periode voor uw vertrek en de aanwezigheid van IS

en de Taliban (CGVS, p. 15-17), merkt het CGVS op dat reizen in die context, zeker na een eerste bedreiging door IS en het expliciete advies van uw oom om niet te ver van het dorp te gaan, weinig blijkt geeft van een grondige risicobeoordeling. Zo stelt u dat de overheid in de periode voor uw vertrek niet in de dorpen konden komen en dat de Taliban 's nachts naar uw dorp kwamen om degenen die voor de overheid werkten mee te nemen en te doden (CGVS, p. 15-16). Over IS verklaart u dat ze vochten met de Taliban in de Sapari regio van uw district (CGVS, p. 17). Bovendien nam u geen voorzorgsmaatregelen om naar Jalalabad te gaan (CGVS, p. 22), terwijl u dat wel doet wanneer u later van de Taliban weglucht naar Jalalabad (zie verder, CGVS, p. 18), wat eveneens vraagtekens doet rijzen bij de ernst van uw verklaringen over het feit dat u onder druk stond in die dagen na het ontvangen van de dreigbrief van ISKP, en uw verklaarde vrees daaromtrent. Vervolgens komt ISKP naar uw huis in de eerste nacht na uw vertrek naar Jalalabad om u te zoeken, uw telefoonnummer uit de telefoon van uw oom te nemen en uw oom te slaan (CGVS, p. 17 en 22). De dag daarop belt uw oom u op om u erover in te lichten en raadt hij u uitdrukkelijk aan niet terug naar het dorp te komen en bij een vriend te blijven (CGVS, p. 22). Toch besluit u opnieuw in te gaan tegen het uitdrukkelijke advies van uw oom, en keert u na acht of negen dagen terug naar uw dorp (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u terugkeerde naar uw dorp waar uw problemen met ISKP begonnen waren, verklaart u vaagweg dat u erg bang was in Jalalabad, dat er geen elektriciteit in de kamer was en dat u er geen gemoedsrust had (CGVS, p. 22). U laat echter na concrete indicaties voor die angst in Jalalabad zelf te geven, wat twijfels doet rijzen bij de aannemelijkheid van die reden om toch Jalalabad te verlaten en, opnieuw tegen de waarschuwing van uw oom in, terug te keren naar uw dorp waar uw problemen met ISKP waren begonnen en waar uw oom recentelijk werd geslagen door ISKP met een gebroken arm tot gevolg. Het CGVS wijst erop dat u het niet aannemelijk kan maken dat een verstoorde gemoedsrust omdat u in Jalalabad geen elektriciteit had, opweegt tegen een vrees voor vervolging in uw eigen woonplaats, waar uw oom nog maar net effectief werd geslagen door ISKP. Bovendien verklaart u, wanneer u wordt gevraagd wat u deed eens u terug in Kunar was, dat u gewoon binnen bleef, niet naar buiten ging en ook niet naar de kliniek ging (CGVS, p. 22). Het CGVS merkt daarover op dat het niet aannemelijk is dat u in Jalalabad verklaarde bang te zijn dat er 's nachts iemand in uw kamer zou komen om u te doden (CGVS, p. 22), maar dat u dan besloot terug te keren naar uw regio, waar ISKP nota bene onmiskenbaar aanwezig was. Dat u in Ghondi ook gewoon binnen bleef (CGVS, p. 22) is bovendien een indicatie voor het feit dat de situatie in Ghondi eveneens gevaarlijk was. De onaannemelijke verklaringen over uw reacties op de bedreigingen door ISKP, zetten de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas sterk op de helling.

(...) Bovendien laat u het na uw actuele vrees ten opzichte van ISKP te concretiseren. Gevraagd of ISKP nog kwam nadat u terugkeerde naar Ghondi vanuit Jalalabad, stelt u dat ze niet meer kwamen en niets meer deden (CGVS, p. 22-23). Wanneer u wordt gevraagd wat u nu nog vreest van ISKP, na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan, geeft u een vaag antwoord over bommen en explosies en verwijst u naar aanslagen van ISKP in het algemeen (CGVS, p. 23), maar laat u het na die incidenten aan uw persoonlijke vrees te linken. Expliciet gevraagd of u denkt dat ISKP u nog persoonlijk zoekt, stelt u dat u denkt van niet (CGVS, p. 23), wat afbreuk doet aan de ernst en actualiteit van uw eerder verklaarde persoonlijke vrees voor ISKP. Ook de vage opmerking, doorgestuurd door uw advocaat na toezending van de notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, groene map, document 13), over een eventuele informant die ISKP zou gezegd hebben dat u niet meer in Afghanistan verblijft, kan hier allerm minst volstaan als concrete indicatie voor uw actuele vrees voor ISKP (zie boven). Uw onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen door ISKP en uw reacties erop, en het feit dat u zelf erkent dat u in de actuele omstandigheden geen vrees meer hebt voor vervolging door ISKP, ondermijnen zowel de geloofwaardigheid als de ernst en gegrondheid van uw vrees ten opzichte van ISKP sterk.

Ook wat uw verklaringen betreft over de bedreigingen die u van de zijde van de Taliban ontving, (...)

Verder doen uw verklaringen over uw reactie op de verzoeken van de Taliban twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid ervan. Een week nadat u de gewonde Talibanstrijder had verzorgd, bezorgde de imam van de moskee, die volgens uw verklaringen de Taliban steunde (CGVS, p. 16), u een brief van de Taliban waarin ze u oproepen voor hen te werken als dokter in de jihad en waarin ze zeggen dat als u zou weigeren, u de gevolgen zal dragen, niet zal kunnen klagen en gedood zal worden (CGVS, p. 18; zie administratief dossier, groene map, document 3). U verklaart dat u na die brief onder enorme mentale druk stond omdat u nadacht over uw neef die reeds door de Taliban was gedood en over de eerdere brief van ISKP (CGVS, p. 18) en dat u niet wist wat te doen (CGVS, p. 25). Vijf dagen later benaderde de imam u zelf, op vraag van de Taliban, om u te zeggen u klaar te maken, naar Mashugal te gaan en de Taliban daar te vervoegen (CGVS, p. 18). U zei echter tegen de imam: "ik ben een opgeleid, verstandig individu, ik zal zo'n terroristengroep nooit vervoegen" (CGVS, p. 18). Gelet op uw eigen verklaringen over de enorme mentale druk en uw bewustzijn over het risico, merkt het CGVS op dat het bijzonder onaannemelijk is dat u op een dergelijk verbaal sterke wijze weigert in te gaan op de bedreigingen van de Taliban, die u nota bene worden meegedeeld door een imam die de Taliban steunt. U haalt immers zelf aan dat u na het lezen van de dreigbrief van de Taliban nadacht over het feit dat de Taliban uw neef al hadden gedood en dat u eerder al problemen had gehad met ISKP (CGVS, p. 18). Wanneer u eerder gevraagd werd wat de Taliban in uw dorp deden met mensen die hen geen trouw zwoeren, zei u dat de Taliban hen doodden als ze konden, waarna u vier van dergelijke incidenten in uw regio opsomde (CGVS, p. 16), waaruit blijkt dat u wel degelijk beseftte wat de Taliban doet met mensen die weigeren met hen samen te werken. Bovendien had u korte tijd voordien

nog maar een ontmoeting gehad met de Taliban waarbij ze u en uw oom hadden geslagen (CGVS, p. 18) en hadden de Taliban in die eerste brief benadrukt dat u gedood zal worden indien u hun eis weigert (CGVS, p. 18; zie administratief dossier, groene map, document 3). U zou dus als geen ander moeten weten waartoe de Taliban in staat zijn. Gevraagd of u op dat moment nadacht over het risico dat u nam door te weigeren aan de Taliban, stelt u: "Ik wist over het risico, wat kon ik doen, ik had in Jalalabad geen plaats, ik had in Kabul geen plaats, de enige plaats was met mijn maternale oom" (CGVS, p. 26). Die uitklaring is echter een reden te meer om niet op zo'n verbaal sterke wijze te weigeren aan de Taliban. Gevraagd om welke reden u toch weigert aan de imam en de Taliban, als u op dat moment bang was, herhaalt u dat u de Taliban nooit wilde vervoegen dus dat u die reactie moest tonen (CGVS, p. 26). Bovendien blijft de reactie van de Taliban op die verbaal sterke weigering ook niet uit. Na de jirga waarna uw oom werd vrijgelaten, belde uw oom u immers op en zei dat de Taliban hadden gezegd dat ze u nooit zullen vergeven en u helemaal niet zullen sparen omdat u hen terroristen noemde en weigerde met hen samen te werken (CGVS, p. 19). Aangezien u zelf zegt dat u een "opgeleid, verstandig individu" bent, wijst het CGVS erop dat het niet aannemelijk is dat u het risico van een dergelijke rechtstreekse en verbaal sterke weigering aan een gewelddadige groepering als de Taliban, niet beter zou inschatten. Ook al was u er zelf van overtuigd dat u nooit een groep als de Taliban wilde vervoegen (CGVS, p. 26), betekent nog niet dat u ook op zo'n manier moest weigeren. Zo kon u tijd trachten te winnen door bijvoorbeeld aan te halen dat u de Taliban eerder al van dienst was geweest wanneer ze u vroegen die gewonde strijder te verzorgen. Ook kon u opwerpen dat u, als enige medische dokter in uw regio (CGVS, p. 15), een onmisbare schakel was in de verzorging van de dorpelingen daar. Dat u er geen blijk van geeft over andere excuses of manieren om te weigeren te hebben nagedacht, is onverenigbaar met uw verklaringen rond uw bewustzijn over de risico's die u nam en over de mentale druk die u destijds ondervond. Zo wordt de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw weigering op de eis van de Taliban sterk aangetast.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de vage en onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de neef van uw maternale oom, B. (...), die lid is van de Taliban en uw oom belde om u te waarschuwen voor het doodsofbeeld dat de Taliban over u had uitgevaardigd (CGVS, p. 12). U verklaart dat B. (...) uw oom een uur na uw weigering aan de Taliban belde om u te zeggen weg te gaan aangezien de Taliban u komen vermoorden, waarna u dat advies effectief ter harte nam en naar Jalalabad vluchtte (CGVS, p. 18). Over die neef van uw maternale oom kan u echter beduidend weinig vertellen, terwijl hij uiteindelijk degene is die u zal redden van de Taliban. Gevraagd of B. (...) een goede relatie had met uw maternale oom, stelt u dat u niet zo veel informatie over hem hebt en hem niet kent (CGVS, p. 12). U kan ook niet zeggen wat die neef precies deed bij de Taliban (CGVS, p. 12). (...) Dergelijke inconsistente en vage verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen en laten het reeds toe vraagt tekenen te plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de neef van uw maternale oom, B. (...). Het CGVS wijst er bovendien op dat B. (...) een cruciale rol speelt in uw asielrelaas aangezien hij degene is die u waarschuwt dat de Taliban een doodsofbeeld over u hebben uitgevaardigd, waarna u uw dorp en regio kan ontvluchten. Ook later, wanneer u wordt gevraagd hoe B. (...) zo snel na uw weigering aan de Taliban te weten was gekomen dat de Taliban een doodsofbeeld over u hadden uitgevaardigd, komt u niet verder dan de vage en hypothetische verklaring: "Hij zou bij de Taliban geweest kunnen zijn" (CGVS, p. 26). Het feit dat B. (...) al na een uur van de beslissing van de Taliban op de hoogte was en u zo kon waarschuwen, kan er bovendien op wijzen dat hij een belangrijke positie had binnen de Taliban in uw regio, maar u laat het na concrete informatie te geven over zijn functie bij de Taliban. Gevraagd waarom de Taliban hem zouden inlichten als er een doodsofbeeld voor een familielid wordt uitgevaardigd, stelt u eveneens vaagweg: "Ik denk dat de Taliban niets wisten over hem, misschien wisten ze niet dat hij hen kende" (CGVS, p. 26). Expliciet gevraagd waarom B. (...) u zou waarschuwen als hij zelf lid is van de Taliban, beperkt u zich namelijk tot de volgende vage verklaring: "Ik weet het niet, misschien omdat ik een wees was. Dat kan een reden zijn, maar ik weet het niet" (CGVS, p. 26). Het vage karakter van uw antwoorden in verband met dit cruciale element in uw asielrelaas, komt erg bevreemdend over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over B. (...), die u als een *deus ex machina* voor een aanval van de Taliban behoedt. Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder aan.

Ook wat de laatste dagen voor uw vlucht uit Afghanistan betreft, merkt het CGVS op dat er sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw verklaringen daaromtrent. Nadat u in een boerka gehuld vanuit Ghondi naar Jalalabad was gevlucht, belde u naar huis en vertelde uw maternale neef, waarmee u in Ghondi samenwoonde, wat er gebeurd was (CGVS, p. 10). Hij zei dat de Taliban naar jullie huis waren gekomen waar ze naar u vroegen, uw neef hebben geslagen en uw maternale oom S.P. (...) hebben meegenomen (CGVS, p. 10). Gevraagd of u daarna nog iets hoorde over uw oom, stelt u dat u de volgende dag uw neef opbelde om te vragen wat er gebeurd was en hij u vertelde over de jirga tussen de Taliban en de dorpsouderen, waarna uw oom werd vrijgelaten (CGVS, p. 10-11). Aangezien de Taliban daar de garantie kregen dat uw oom u niet terug onderdak zou bieden (CGVS, p. 10-11), zijn de arrestatie en vrijlating van uw oom zwaarwichtige redenen waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze elementen reeds bij de DVZ vermeld zou hebben, gezien u daar uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaarde bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u daar kort alle redenen heeft opgegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt en

dat u geen verdere opmerkingen had over dit interview (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat u dat element eerder nog niet aanhaalde, stelt u aanvankelijk: "Ze vroegen me het kort te vertellen. Als ik hen mijn hele verhaal had verteld, had het veel tijd genomen. Ze vroegen me kort te zijn" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ werd gevraagd alle redenen te geven en dat u eerder ook al werd gevraagd of u op de DVZ alle redenen had kunnen geven, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 4), stelt u dan weer dat u het er wel hebt verteld, maar dat ze het misschien niet hebben opgeschreven of er een probleem was met de tolk (CGVS, p. 11). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u echter bevestigd dat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen in Pashto (CGVS, p. 4). Daarmee geconfronteerd stelt u de tolk u zei dat u alles kort moest vertellen, in grote lijnen en dat u op het CGVS alles in detail zou kunnen vertellen (CGVS, p. 11). Bovendien stelde u dat de behandeling door en het gedrag van de tolk die dag niet heel respectvol waren (CGVS, p. 11), terwijl u eerder had gezegd dat u de tolk daar goed hebt begrepen en dat u verder geen opmerkingen had bij het interview op de DVZ (CGVS, p. 4). Het feit dat u pas vertelt over de, naar uw inschatting, respectloze behandeling door de tolk op de DVZ wanneer blijkt dat u er een cruciaal element in uw asielrelaas niet verteld hebt maar niet wanneer u initieel naar het verloop van uw interview op de DVZ wordt gevraagd, doet vermoeden dat het hier om een aan de hoc uitklaring gaat voor het laattijdige opwerpen van een nieuw element. Uw inconsistente verklaringen over het feit dat u die arrestatie en vrijlating al dan niet hebt verteld, dat ze al dan niet door de tolk werden vertaald, of dat ze al dan niet werden opgeschreven, doen eveneens twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas en de daaraan gekoppelde vrees, én aan uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien hebt u op de DVZ wel vermeld dat uw neef bij dat huisbezoek door de Taliban werd geslagen (vragenlijst CGVS, vraag 5), dus kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u de moeite zou nemen die arrestatie van uw oom en de jirga eveneens kort te vermelden. Op die manier wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die arrestatie en vrijlating van uw oom, wat belangrijke redenen zijn voor uw onvermogen naar Afghanistan terug te keren. Uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over verschillende aspecten van de bedreigingen door de Taliban, zoals uw verbaal sterke weigering, de arrestatie van uw oom en de waarschuwing van B. (...), laten het toe grote vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke vrees voor de Taliban.

Aangaande de problemen waarmee uw maternale oom S.P. (...) werd geconfronteerd na uw vertrek uit Ghondi en Afghanistan, legt u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u drie weken na uw aanvankelijke negatieve beslissing in het kader van uw verzoek om internationale bescherming pas op de hoogte werd gebracht van de twee bezoeken van de Taliban aan uw maternale oom na de machtsovername (CGVS 2, p. 7 en 9). Gelet op het feit dat de machtsovername plaatsvond in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, artikel Council on Foreign Relations), betekent dat dat u daar pas een jaar en ongeveer negen maanden later van op de hoogte werd gesteld, aangezien uw aanvankelijke negatieve beslissing van 9 mei 2023 stamt (zie feitenrelaas; zie administratief dossier, blauwe map, eerste beslissing CGVS; arrest 314506), hoewel de Taliban tijdens die bezoeken naar u op zoek waren (CGVS 2, p. 7) en u al die tijd in contact bleef met uw maternale oom in Afghanistan (CGVS 2, p. 6). U legt uit dat uw maternale oom u niet op de hoogte had gebracht van die incidenten omdat u een reiziger bent, hij bezorgd was om u en hij u geen stress wilde bezorgen (CGVS 2, p. 5 en 7). Ook voegt u toe dat uw maternale oom niet op de hoogte was van het feit dat u een verzoek om internationale bescherming had ingediend (CGVS 2, p. 9). Die uitklaringen voor uw onwetendheid zijn echter ontoereikend, aangezien uw maternale oom en zijn zoon H. (...) u voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wel al foto's van de dreigbrieven van de Taliban had opgestuurd (CGVS, p. 4-5), waardoor er geenszins kan worden geconcludeerd dat zij niet op de hoogte waren van het feit dat dergelijke informatie van belang is voor u. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat de zoon van uw maternale oom S.P. (...) u eveneens informeerde over een eerder bezoek van de Taliban aan het huis van uw maternale oom, wanneer u al uit Ghondi was gevlucht maar wel nog in Jalalabad verbleef (CGVS, p. 10). Er is dan ook geen reden waarom zij u later niet opnieuw op de hoogte zouden houden van verdere ontwikkelingen aangaande uw redenen om uw dorp en land te verlaten. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van dat verklaarde incident en uw asielrelaas verder ondermijnd.

Er wordt u gevraagd of er enige documenten werden opgemaakt wat betreft de beslissing van de Taliban om uw maternale oom met rust te laten nadat de dorpsouderen zich voor hem garant hadden gesteld (CGVS 2, p. 6 en 8-9). Daarop legt u eerst uit dat er geen documenten over bestaan (CGVS 2, p. 6), maar later stelt u die verklaringen bij en zegt u dat de Taliban wel zelf een document hebben opgesteld en door de dorpsouderen laten tekenen, maar dat ze ervan geen bewijs aan de dorpsouderen hebben gegeven (CGVS 2, p. 9). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u echter wel een soortgelijk document neer, opgesteld door de dorpsouderen in verband met hun beslissing van de dorpsouderen om zich garant te staan voor uw maternale oom (zie administratief dossier, groene map, document 11). Er is dan ook geen aannemelijke reden waarom een dergelijk document er niet zou zijn in het kader van de nieuwe beslissing van de dorpsouderen.

Gelet op het feit dat het bezoek van de Taliban kadert in uw eerdere verklaarde problemen met de Taliban omwille van uw weigering zich bij hen aan te sluiten (CGVS 2, p. 9), zorgt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielrelaas (zie boven), er bovendien voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de incidenten in het verlengde daarvan die na uw vertrek uit uw dorp plaatsvonden.

Wat de door u neergelegde documenten in verband met de lotgevallen van uw maternale oom betreft (zie administratief dossier, groene map, documenten 14-15), dient er opgemerkt te worden dat deze hooguit kunnen aantonen dat uw oom verwondingen opliep, maar er kan op basis van de medische documenten, noch op basis van de foto's worden vastgesteld in welke omstandigheden uw oom zijn door u verklaarde verwondingen heeft opgelopen. Deze volstaan aldus niet om enig verband tussen deze verwondingen en uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft uw profiel van arts en hoogopgeleid persoon, en het eventuele bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging in dat verband (zie administratief dossier, blauwe map, arrest 314506), dient het volgende opgemerkt te worden. Nadat uw stage in Jalalabad in mei 2021 tot een einde kwam, besloot u zelf terug te keren naar uw dorp Ghondi in het district Watapur van de provincie Kunar (CGVS 2, p. 10) hoewel u wist dat de Taliban daar de facto de controle hadden en de overheid er overdag niet kon komen (CGVS 2, p. 10). Als opmerking op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u dat de Taliban niet in uw dorp aanwezig waren maar wel in de bergen (zie administratief dossier, groene map, document 23), maar die bijstelling neemt niet weg dat de overheid overdag niet in uw dorp kon komen, dat de veiligheidssituatie er volgens uw eigen verklaringen "niet goed" was en dat uw dorp "aan de kant van de Taliban lag" (CGVS 2, p. 10). De onveilige situatie in uw dorp weerhield u, ondanks uw profiel als arts en hoogopgeleide, er alvast niet van naar uw dorp Ghondi terug te keren en er bovendien aan de slag te gaan als dokter in de lokale kliniek (CGVS, p. 14; CGVS 2, p. 10). U kende in uw dorp geen andere problemen met de Taliban – los van het hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in verband met de gedwongen rekrutering door de Taliban (CGVS 2, p. 13). Bovenstaande elementen zijn dan ook reeds tegenindicaties voor het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw profiel als arts of hoogopgeleide.

Uit uw verklaringen blijkt verder allerm minst dat u na de machtsovername door de Taliban, een actuele persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban zou dienen te koesteren omwille van uw profiel als arts of hoogopgeleid persoon. Gevraagd naar enige problemen die andere dokters in uw district Watapur en regio hebben gehad, stelt u daarvan niet op de hoogte te zijn en er zelfs geen interesse in te hebben (CGVS 2, p. 10-12). Toch zijn er in uw district en regio nog andere dokters, zowel met een kortere opleiding als met een gelijkaardige opleiding als de uwe (CGVS 2, p. 10-12). Zodoende kan er van u verwacht worden dat u de nodige interesse voor hun lotgevallen aan de dag zou leggen, om zo een betere inschatting te kunnen maken van uw eigen situatie. Ook kan u geen specifieke verklaringen afleggen in verband met het huidige Taliban-leiderschap in uw district Watapur (CGVS 2, p. 8), hoewel een grondig inzicht in de nieuwe machtsdynamiek sinds de machtsovername door de Taliban u eveneens in staat zou stellen het risico voor uzelf beter te kunnen beoordelen.

U laat het na zelf enige landeninformatie aan te reiken waaruit zou blijken dat dokters in Afghanistan in het algemeen of in het bijzonder in uw dorp, district of provincie, het slachtoffer zouden zijn van gerichte aanvallen door de Taliban. Uit de landeninformatie aangaande aanvallen op medisch personeel waarnaar wordt verwezen in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie administratief dossier, blauwe map, arrest 314506, p. 22), blijkt evenmin om welke specifieke reden de daarin genoemde dokters of medisch personeel het doelwit van vervolging werden, noch of die reden enig of enkel verband hield met hun beroep of profiel als hoogopgeleide.

Uit een analyse van de risico's die gezondheidsmedewerkers in Afghanistan lopen, moet verder worden opgemerkt dat uit landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van zorgverleners/medisch personeel (zie administratief dossier, blauwe map, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 173-177; EUAA Country Focus: Afghanistan van april 22, p. 72-74).

Er kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de afgelopen jaren de taliban steeds meer geprobeerd hebben zich voor te doen als een regering die toezicht houdt op de dienstverlening, en dienovereenkomstig met hulporganisaties hebben samengewerkt. Er werden echter incidenten gemeld waarbij zorgverleners werden gevisieerd waarbij gewag wordt gemaakt van moorden, bedreigingen, intimidatie, pesterijen en ontvoering van zorgverleners. Klinieken onderhandelden vaak een deal met de opstandelingen teneinde in een bepaald gebied te kunnen werken. De situatie voor zorgverleners verschilde naargelang het gebied, afhankelijk van de mate van controle versus betwisting door opstandige groepen. In sommige gevallen waren NGO-medewerkers het doelwit van actoren in het conflict omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen werden beschouwd. Andere voorbeelden betreffen personen die actief waren in poliovaccatiecampagnes (soms beschouwd als spionnen) of in ontminningsprogramma's (beschouwd als een activiteit die indruist tegen de militaire belangen van de taliban). Er wordt ook gemeld dat zorgverleners werden bedreigd om betere diensten te verlenen aan bepaalde gemeenschappen, meer bepaald met betrekking tot COVID-19 maatregelen. Incidenten met de taliban- of (pro-)staatsactoren deden zich vaak voor in gevallen waarin ziekenhuizen en hulpverleners ervan werden beschuldigd gewonde strijders te hebben behandeld (of dat weigeren) of werden beschuldigd van spionage of heimelijke steun aan de andere partij in het conflict. Ook UNAMA heeft melding gemaakt van doelgerichte moorden op humanitaire hulpverleners in de eerste helft van 2021. Dergelijke doelgerichte moorden omvatten de aanval op ontminners, poliovaccatie-medewerkers en NGO-medewerkers in juni 2021. In de eerste zes maanden van 2021 registreerde de WHO 30 incidenten met aanvallen op de gezondheidszorg in Afghanistan, waarbij acht provincies en 18 districten werden getroffen; 22 van deze aanvallen vonden plaats tussen maart en eind juni 2021. Dit betreft een stijging ten opzichte van dezelfde zesmaandelijks periode in

2020, toen 19 incidenten plaatsvonden. In een aantal provincies werden incidenten gemeld waarbij gezondheidswerkers werden gedood of verwond. Bij sommige incidenten werden zorgverleners ook vastgehouden.

Na de machtsovername door de taliban zou het aantal zorgverleners "hoogstwaarschijnlijk" zijn afgenomen als gevolg van verschillende factoren: het onvermogen van de taliban om salarissen te betalen aan werknemers in de gezondheidssector en onzekerheid over de veiligheidsomstandigheden. De conflicten in 2021 en de machtsovername door de taliban hebben naar verluidt veel gezondheidswerkers, waaronder vrouwen, gedwongen Afghanistan te ontvluchten. In oktober 2021 meldde France 24 dat veel gezondheidswerkers vreesden om weer aan het werk te gaan, ondanks de oproepen van de taliban om hun werkzaamheden te hervatten. In een rapport van midden januari 2022 merkte Human Rights Watch op dat de taliban in de provincie Ghazni gezondheidswerkers "midden in de nacht" opbelden om medische hulp te vragen voor "hun patiënten en families" en het ziekenhuis binnengingen "met hun geweren", waardoor het voor de artsen en verpleegkundigen moeilijk werd gemaakt om te functioneren. De Safeguarding Health in Conflict Coalition (SHCC) en Insecurity Insight meldden dat na 15 augustus 2021 in Afghanistan 20 incidenten van geweld tegen de gezondheidszorg of obstructie van de gezondheidszorg werden geregistreerd, tegenover 87 incidenten in de voorgaande maanden van 2021. Volgens het rapport werd geweld tegen gezondheidszorg en/of obstructie van de gezondheidszorg gepleegd door de taliban (zeven incidenten) en ISKP (één incident); in 11 gevallen bleven de daders onduidelijk. Op 26 juli 2022 waren nog geen gegevens over 2022 bekendgemaakt. In de periode 15 augustus 2021-1 juni 2022 registreerde ACLED 16 incidenten waarbij werknemers in de gezondheidssector het doelwit waren, bestaande uit aanvallen en ontvoeringen of gedwongen verdwijningen. Negen van deze van deze incidenten werden toegeschreven aan de taliban. Op 2 november 2021 werd het militaire ziekenhuis van Kabul naar verluidt aangevallen toen twee explosies ontploften bij de ingang met daarna een hevig geweervuur met 19 doden en 43 gewonden. ISKP eiste later de verantwoordelijkheid voor de bomaanslag op.

Uit de EUAA Country Focus: Afghanistan van november 2024 (zie administratief dossier, blauwe map, EUAA Country Focus: Afghanistan van november 2024, p. 134-135) blijkt dat veiligheidsincidenten en arrestaties ten aanzien van gezondheidsmedewerkers vaak het gevolg waren van vermeende inbreuken op de gendersegregatiewetten of beschuldigingen van zedeninbreuken. Er werd eveneens een toename van veiligheidsincidenten tegen humanitaire gezondheidsmedewerkers vastgesteld, alsook een toename in de arrestaties van humanitaire medewerkers.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van (voormalig) medisch personeel, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met uw profiel, met name medisch personeel, zorgverleners en artsen. Een mogelijke nood aan internationale bescherming is afhankelijk van de risicobepalende omstandigheden.

Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met polio vaccinatie, ontminning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz.), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd. Door louter te benadrukken dat u een hoogopgeleide arts bent (CGVS 2, p. 8), brengt u geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat u, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van uw werkzaamheden als arts. Waar uw advocaat benadrukt dat u een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van uw weigering de Taliban te helpen als arts (CGVS 2, p. 15), dient te worden opgemerkt dat u zelf op geen moment concreet uitlegt dat dat bij u het geval is waardoor u niet verder komt dan die louter hypothetische bewering (CGVS 2, p. 1-16). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, besloot u er voorts zelf toe terug te keren naar uw district Watapur en er aan de slag te gaan als arts, ondanks het feit dat u beseftte dat de Taliban, met wie u naar eigen zeggen van wereldbeeld verschilt (CGVS 2, p. 8), daar sterk aanwezig waren (zie boven). Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die u en uw maternale oom in het verleden zouden hebben gekend met de Taliban ten gevolge van uw voorgehouden weigering met hen samen te werken, als ongeloofwaardig werden beschouwd (zie boven). In het licht van deze omstandigheden, volstaat het niet om louter te poneren dat u zal worden geïdентificeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens uw werkzaamheden als dokter.

Omwille van alle bovenstaande redenen is er reeds geen reden om aan te nemen dat u een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van uw profiel als arts en hoogopgeleide persoon.

(...)

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw e-taskara (1) en vaccinkaart (10) tonen hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Ook de kopieën van de taskara's van uw maternale oom S.P. (...) en moeder (6), de foto van u met uw oom (7) en van de Belgische identiteitskaart van uw oom G.M. (...) (8) tonen eveneens

hoogstens hun nationaliteit, herkomst en identiteit en jullie familiebanden aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De kopieën van de dreigbrieven van ISKP en de Taliban (2-3) en de brief van de dorpsoudsten over de jirga die tot de vrijlating van uw maternale oom leidde (11) kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden, wat zoals hierboven uiteengezet niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door ISKP of de Taliban, die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De kopie van het medisch attest dat u voorlegt, waarin staat dat uw oom S.P. (...) een gebroken arm overhield aan het pak slaag door ISKP (12) is uitsluitend gebaseerd op de verklaringen van uw oom. Aan een dergelijk document kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden, waardoor dit allerm minst kan volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. De certificaten en documenten in verband met uw schoolopleidingen en uw werk (4) tonen net als de foto's (5) die u voorlegt, alleen aan dat u in Afghanistan een middelbare en universitaire opleiding hebt gevolgd en daar op een gegeven moment in een ziekenhuis of apotheek hebt gewerkt, maar zeggen verder niets over een eventuele vervolging die u in het kader van deze werkzaamheden zou ondergaan hebben. De kopieën van de vliegtickets van uw oom G.M. (...) (9) die in Afghanistan documenten voor u ging halen, tonen hooguit aan dat hij vliegtickets had voor vluchten op 2-3 en 29-30 juli 2022 tussen Brussel en Kabul, via Dubai. Over de opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud die achteraf nog werden doorgestuurd door uw advocaat (13), en die betrekking hadden op bovenstaande motivering, werd hierboven reeds aangegeven om welke reden deze opmerkingen niet in staat waren de inconsistenties of ongeloofwaardigheden in uw relaas uit te klaren. De overige opmerkingen aangehaald door uw advocaat, hebben geen betrekking op bovenstaande motivering, en kunnen derhalve ook niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Wat uw psychologische attesten en voorschriften voor medicatie voor uw mentale problemen betreft (zie administratief dossier, groene map, documenten 16-17; CGVS 2, p. 2 en 4), dient er opgemerkt te worden dat uit het loutere feit dat u psychische problemen kent, niet kan worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert noch een reëel risico loopt op ernstige schade. Zulks dient in concreto aangetoond te worden. Op geen moment linkt u uw mentale moeilijkheden aan uw redenen om Afghanistan te verlaten of de redenen waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p. 1-29; CGVS 2, p. 1-16). Met uw overige opmerkingen op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, groene map, document 23) werd rekening gehouden, maar die kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat hij volgende motieven overtuigend acht:

- "Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw persoonlijke problemen met ISKP omwille van uw werk in de apotheek (kliniek) van uw dorp Ghondi als gevolg van uw onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen daaromtrent. U verklaart dat ISKP u ervan beschuldigde Talibanstrijders te verzorgen in uw kliniek en u opriepen zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 17) en stelt dat iemand hen berichten had gegeven dat u op het universiteitsziekenhuis werkte (CGVS, p. 21). Wanneer u echter wordt gevraagd meer informatie over die berichten te geven, geeft u te kennen er geen informatie over te hebben en niet te weten of er iemand informatie gaf aan ISKP (CGVS, p. 21). Ook wanneer u later wordt gevraagd of ISKP u nu nog zoekt

stelt u dat u denkt van niet aangezien u er nu niet meer bent en zegt u opnieuw vaagweg “wie had het hen in de eerste plaats gezegd dat ik in de universiteit hospitaal werkte?” (CGVS, p. 23) Uw advocaat haalde in een mail van 28 februari 2023 nog een aantal bemerkingen aan (zie administratief dossier, groene map, document 13), waarin hij ook verwijst naar deze passage. Hij stelt dat u wenst toe te voegen dat ISKP “misschien over een informant beschikken, aangezien ze kennis hadden van het feit dat hij werkzaam was in het universitair hospitaal en deze persoon hen dus mogelijks kan geïnformeerd hebben over het feit dat hij daar niet meer is” (zie administratief dossier, groene map, document 13). Opnieuw verwijst u vaagweg naar een eventuele informant, waarover u eerder werd gevraagd concrete informatie te geven, waar u toen niet in slaagde. Dergelijke vage verklaringen over de aanleiding voor de dreigbrief die ISKP u stuurde en een eventuele informant die ze zouden hebben, doen reeds afbreuk aan uw daaraan gekoppelde vrees, en zijn allerminst voldoende om een actuele vrees voor vervolging door ISKP in de huidige omstandigheden, sinds de machtsovername door de Taliban, te ondersteunen.”

- “Verder plaatst het CGVS vraagtekens bij de aannemelijkheid van uw verklaringen over de manier van handelen door ISKP. U verklaart dat ISKP u eerst een brief stuurde, waarop u niet reageerde (CGVS, p. 21), waarna ze drie dagen later al naar uw huis komen om u te zoeken, uw telefoonnummer uit de telefoon van uw oom te nemen en uw oom te slaan (CGVS, p. 17). De dag daarna belde M.F. (...) van ISKP u om u te zeggen dat u hen “zo snel mogelijk” moet ontmoeten en voor hen moet beginnen werken (CGVS, p. 22). U geeft echter een excuus, namelijk dat u naar Kabul moet gaan voor documenten, waarna u een maand de tijd krijgt om na te denken over hun eis (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u nu een maand bedenktijd kreeg nadat ISKP u eerder al na drie dagen gingen zoeken, herhaalt u gewoon welk excuus u gaf en hoe dat gesprek ging (CGVS, p. 23). Zo slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat een strategische actor als ISKP initieel erg actief en doortastend naar u op zoek gingen, slechts drie dagen na de onbeantwoorde dreigbrief, om dan toch een maand bedenktijd te geven na een vaag excuus.”

- “merkt het CGVS op dat er grote vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid ervan. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen om u te vragen een gewonde strijder te verzorgen na een confrontatie bij een controlepost van het nationale leger, nadat ze u eerst bij uw kliniek hadden komen opzoeken (CGVS, p. 18). Uw oom loog eerst tegen de Taliban en zei dat u niet thuis was, waarna ze hem sloegen en uw oom u toch ging halen omdat de strijders zeiden dat ze wisten dat u thuis was (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden uw oom besloot te liegen tegen de Taliban, nadat hij eerder al problemen had met ISKP, verklaart u dat hij het niet voor hen had omdat ze zijn zoon in het verleden al hadden gedood (CGVS, p. 24). Het CGVS plaatst echter vraagtekens bij de aannemelijkheid van die verklaring, aangezien dat een reden te meer is om net niet te liegen tegen de groepering die zijn zoon heeft gedood. Hij zou net terdege moeten beseffen waar de Taliban toe in staat zijn. Volgens uw verklaringen wisten de Taliban dat u thuis was omdat de apotheker dat tegen hen had gezegd bij de kliniek (CGVS, p. 23). Wanneer u wordt gevraagd “waarom zei de apotheker dat?”, stelt u: “hij zei dat als ik het niet had gezegd hadden ze me gedood, daarom” (CGVS, p. 23). Gevraagd wanneer hij u dit zei, stelt u plots: “Hij zei het me niet, dat is wat ik denk” (CGVS, p. 24). Meteen erna blijkt dan weer dat u er toch wel met hem over sprak, aangezien u zegt: “dus wanneer ik ging zei ik, waarom stuurde u ze naar mij. Hij zei ik kon het niet behandelen en ik was bang, daarom zei ik het” (CGVS, p. 24). Dergelijke inconsistente verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen en tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de gebeurtenissen die dag aan. Achteraf stuurde uw advocaat nog opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin hij eveneens verwijst naar deze passage (zie administratief dossier, groene map, document 13). Daarin stelt hij dat u wenst te verduidelijken dat u de apotheker pas vroeg waarom hij de Taliban naar u had gestuurd van zodra de Taliban eenmaal verdwenen waren. Deze post factum uitklaringen van tegenstrijdige informatie tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen het inconsistente karakter van uw eerste verklaringen echter niet opheffen. Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder teniet gedaan.”

- “Wanneer u wordt gevraagd of u uw oom meer informatie over B. (...) hebt gevraagd, stelt u dat er geen tijd was na het telefoongesprek (CGVS, p. 12) en gevraagd of u hem er daarna nog naar vroeg antwoordt u negatief (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u het uw oom niet vroeg, stelt u plots: “Toen ik het hem vroeg, wie was die persoon aan de lijn, zei hij, zijn naam is B. (...) en hij is een soort neef van mij, in AFG noemen mensen hun verre verwanten soort van neef” (CGVS, p. 12), terwijl u eerder tot tweemaal toe had ontkend meer informatie gevraagd te hebben. Geconfronteerd met het feit dat u tegenstrijdige verklaringen geeft over het feit of u al dan niet meer informatie over B. (...) vroeg aan uw maternale oom, stelt u dat u uw oom opbelde nadat u het huis had verlaten “om te vragen wie die man was” (CGVS, p. 12), terwijl u eerder expliciet had gezegd dat u dat niet had gedaan.”

De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.5. Betreffende de motieven dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt inzake de incidenten die volgden op de dreigbrief van ISKP, wenst verzoeker te verduidelijken dat buiten hun dorpen de overheid

actief was, zeker in Jalalabad, dat hij daarom veronderstelde dat het wel veilig genoeg zou zijn om zich naar Jalalabad te begeven, dat verweerder bovendien duidelijk niet mee is met de Afghaanse cultuur en islamitische religie, dat hij verwijst naar islamitische verplichtingen in het kader van het bijwonen van begrafenissen, dat het immers zo is dat de islam ten sterkste aanraadt om een begrafenis bij te wonen, dat hij zijn religie serieus neemt en dit ging over de begrafenis van de moeder van zijn beste vriend, dat het derhalve niet dermate bizar is dat hij zich verplaatste om zijn vriend te steunen, *a fortiori* daar het in Jalalabad plaatsvond, een gebied onder controle van de overheid.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat hem niet tegengeworpen wordt dat hij naar Jalalabad gaat en dit een onveilige stad zou zijn, doch wel wordt geoordeeld dat 'reizen' naar Jalalabad, terwijl zijn oom hem had aangeraden niet te ver van het dorp te gaan, ISKP hem reeds had bedreigd, ISKP reeds naar andere mensen waren gekomen voordien en de veiligheidssituatie in zijn regio niet goed was door de aanwezigheid van de taliban en ISKP, weinig blijkt geeft van een grondige risicobeoordeling. Door louter te wijzen op het feit dat hij naar Jalalabad ging om de begrafenis van de moeder van zijn vriend bij te wonen en te stellen dat de islam ten sterkste aanraadt om een begrafenis bij te wonen – waaruit aldus geen 'verplichting' blijkt – werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen.

Betreffende het motief dat hij geen voorzorgsmaatregelen had genomen, merkt verzoeker op dat hij inderdaad niet wist hoe hij zich op een veilige manier kon verplaatsten ten tijde van de begrafenis in Jalalabad, maar zich vooral focuste op zijn verblijfplaats en hoe hij uit het zicht van ISKP kon blijven, dat hij daarom acht à negen dagen in Jalalabad verbleef.

Door louter te stellen dat hij inderdaad niet wist hoe hij zich op een veilige manier kon verplaatsten ten tijde van de begrafenis in Jalalabad, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststelling dat hij geen voorzorgsmaatregelen nam om naar Jalalabad te reizen, terwijl de veiligheidssituatie in de regio niet goed was en terwijl hij dat wel doet wanneer hij later van de taliban wegvlucht naar Jalalabad, wat vraagtekens doet rijzen bij de ernst van zijn verklaringen dat hij onder druk stond in de dagen na ontvangst van de dreigbrief door ISKP en zijn daaromtrent verklaarde vrees. De stelling dat hij zich vooral focuste op zijn verblijfplaats en hoe hij uit het zicht van ISKP kon blijven, dat hij daarom acht à negen dagen in Jalalabad verbleef, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat het vreemd is in de gegeven context en gelet op de rest van zijn verklaringen dat hij geen voorzorgsmaatregelen nam om naar Jalalabad te reizen.

Waar hij betreffende het feit dat hij voorzorgsmaatregelen nam wanneer hij later van de taliban wegvlucht naar Jalalabad, stelt dat dit door zijn oom gedaan werd, dat hij niet zelf op het idee kwam omdat hij niet meteen wist hoe of welke maatregelen hij diende te nemen onderweg, behalve enorm alert en voorzichtig te zijn en dat zijn oom hem aanmaande een boerka te dragen, werpt hij evenmin een ander licht op de pertinente vaststelling dat hij geen voorzorgsmaatregelen nam om naar Jalalabad te reizen, terwijl de veiligheidssituatie in de regio niet goed was en terwijl hij dat wel doet wanneer hij later van de taliban wegvlucht naar Jalalabad, wat vraagtekens doet rijzen bij de ernst van zijn verklaringen dat hij onder druk stond in de dagen na ontvangst van de dreigbrief door ISKP en zijn daaromtrent verklaarde vrees. Immers wist verzoekers oom volgens verzoekers verklaringen eveneens dat verzoeker, drie dagen na de dreigbrief van ISKP en niettegenstaande hij hem waarschuwde niet ver van het dorp weg te gaan, zou vertrekken naar Jalalabad doch hem ditmaal enkel zei op te letten (notities persoonlijk onderhoud CGVS 12/02/2023 (hierna: NPO1), p. 22).

Waar verzoeker stelt dat hij zich vervolgens terug naar zijn dorp verplaatste daar ISKP ondertussen wisten dat hij zich in Jalalabad bevond en hieromtrent citeert uit zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, werpt dit geen ander licht op de pertinente vaststellingen dat verzoeker, tegen het advies van zijn oom in, na acht à negen dagen terugkeert naar zijn dorp waar de problemen met ISKP begonnen waren en verklaart dat dit was omdat hij bang was in Jalalabad, er geen elektriciteit in de kamer had en er geen gemoedsrust had waarbij hij geen concrete indicaties voor die angst geeft, doch verzoeker niet aannemelijk kan maken dat een verstoorde gemoedstrust omdat hij in Jalalabad geen elektriciteit had zou opwegen tegen een vrees voor vervolging in zijn eigen woonplaats, waar zijn oom nog maar net effectief geslagen werd door ISKP. Verzoekers verklaring dat hij terugkeerde naar zijn dorp om reden dat ISKP ondertussen wisten dat hij zich in Jalalabad bevond is een *post factum* verklaring. Bovendien is een dergelijke reden opmerkelijk daar ISKP, volgens verzoekers verklaringen (NPO1, p. 17-18), al de nacht van zijn vertrek bij zijn oom binnenvielen, waarbij zijn oom hen vertelde dat verzoeker naar Jalalabad was en zijn oom hen het nummer van verzoekers telefoon gaf, waarna de volgende dag zijn oom hem belde dat ISKP naar het huis waren gekomen en hij niet moest terugkomen, dat het niet veilig was, en vervolgens verzoeker twee uur later door een onbekend nummer werd gebeld, waarna bleek dat het iemand van ISKP was die zei dat ze verzoeker de vorige nacht zochten maar hij was ontsnapt naar Jalalabad, dat hij voor hen moest werken, waarna verzoeker hen zei dat hij het druk had en documenten naar Kabul moest brengen en verzoeker vervolgens een kans kreeg om ISKP binnen de maand te vervoegen en dat indien hij dit niet doet, hij nergens veilig zal zijn. Aldus wist ISKP al dat verzoeker zich in Jalalabad bevond vanaf de eerste nacht volgend op zijn vertrek naar Jalalabad en kreeg hij een maand de tijd om hen te vervoegen. Indien verzoeker zich terug naar zijn dorp verplaatste daar

ISKP ondertussen wisten dat hij zich in Jalalabad bevond, is het zeer opmerkelijk dat hij dit pas na acht à negen dagen doet.

Verzoekers betoog dat hij dus wel degelijk uit angst voor zowel alleen te zijn als het feit dat de ISKP op de hoogte waren van zijn nieuwe verblijfplaats, is teruggekeerd, dat het een humane reactie is om de beschermende omgeving van familie op te zoeken en te vertrekken uit de plek waarvan de gevreesde groepering op de hoogte was, werpt geen ander licht op voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij voorzorgsmaatregelen nam eens hij teruggekeerd was, dat hij niet meer naar buiten ging, gaat hij voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing waar hieromtrent gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat hij in Jalalabad verklaarde bang te zijn dat er 's nachts iemand in de kamer zou komen om hem te doden, maar terugkeert naar zijn regio waar ISKP *nota bene* onmiskenbaar aanwezig was. Met andere woorden is het niet aannemelijk dat verzoeker in Jalalabad bang is dat iemand hem in zijn kamer, aldus binnen, zou doden maar terugkeert naar een regio waar ISKP onmiskenbaar aanwezig is en verklaart aldaar gewoon binnen te blijven als voorzorgsmaatregel. Het feit dat hij in zijn regio binnen bleef, is inderdaad anderzijds een indicatie voor het feit dat het aldaar gevaarlijk was, waardoor het aldus opnieuw ten zeerste opmerkelijk is dat hij na een verblijf in Jalalabad gewoon terugkeert naar Ghondi. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat het verweerder aan inlevingsvermogen ontbreekt en hem ten onrechte een onzorgvuldig karakter toeschrijft.

4.6.1.6. Betreffende de ongeloofwaardigheid en onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen over zijn reactie op de verzoeken van de taliban, benadrukt verzoeker dat hij dit weigerde aan de imam en niet aan de taliban zelf, dat het niet is omdat de imam de taliban steunt dat deze zelf een lid is of handelt in naam van de taliban, doch enkel als boodschapper fungeert en dat de stelling van verweerder onjuist is.

Verzoeker werpt met dit betoog geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. Het eventuele feit dat de imam geen lid is van of niet handelt in naam van de taliban, neemt niet weg dat de imam de taliban steunt waardoor het wel degelijk bijzonder onaannemelijk is dat verzoeker op dergelijk verbaal sterke wijze weigert in te gaan op de bedreigingen van de taliban, die worden meegedeeld door de imam die de taliban steunt. Bovendien lijkt verzoeker zelf aan te geven, door te stellen dat de imam als boodschapper fungeert, dat de imam de boodschappen doorgeeft tussen verzoeker en de taliban, waardoor aldus terecht kan worden gesteld dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoeker op dergelijk verbaal sterke wijze weigert in te gaan op de bedreigingen van de taliban, dat aangezien hij zelf zegt dat hij een opgeleid en verstandig individu is, het niet aannemelijk is dat hij het risico van een dergelijke rechtstreekse en verbaal sterke weigering aan een gewelddadige groepering als de taliban niet beter zou inschatten.

Waar hij stelt dat het verweerder aan inlevingsvermogen ontbeert, dat verweerder hem verwijt geen beter excuus te hebben gevonden doch totaal voorbij gaat aan de stressvolle omstandigheid waarin hij zich bevond, dat een groepering als de taliban immers onvoorspelbaar is, dat ongeacht het excuus dat hij zou geven, hij zich toch zou moeten vervoegen bij de taliban juist omdat hij de enige dokter in de buurt was, dat hij daarom het land zo snel mogelijk heeft verlaten in plaats van na te denken over een goede smoes, gaat hij eraan voorbij dat hij ook in het scenario waarbij hij zo snel mogelijk het land verlaat na de komst van de imam die zei om hem klaar te maken om naar Mashugal te gaan en de taliban te vervoegen, baat had bij het trachten tijd te winnen en het in dit kader verzinnen van een 'goede smoes' teneinde zijn vlucht te organiseren en uit te voeren. Bovendien gaat hij met zijn betoog eraan voorbij dat het bijzonder onaannemelijk is dat hij op een dergelijk verbaal sterke wijze reageert op de bedreigingen van de taliban, nu hij verklaarde dat hij na het lezen van de dreigbrief van de taliban (vijf dagen voordat de imam langskwam) nadacht over het feit dat de taliban al zijn neef hadden gedood en dat hij al eerder problemen had met ISKP, dat hij verklaarde over dorpelingen die de taliban geen trouw zwoeren dat ze gedood werden door de taliban, dat hij bovendien korte tijd voordien nog maar een ontmoeting had gehad met de taliban waarbij hij en zijn oom door hen geslagen werden en ze in hun eerste brief benadrukten dat verzoeker gedood zou worden indien verzoeker de eis weigerde, waardoor verzoeker als geen ander zou moeten weten waartoe de taliban in staat zijn. Immers verduidelijkt verzoeker niet, nog minder hoe hij dit wist, dat hij er kon van uitgaan dat zijn directe en verbaal sterke weigering niet onmiddellijk gevolgen kon en zou hebben voor zijn leven en – eventueel na zijn vlucht – voor de veiligheid van zijn oom.

Betreffende zijn vage en onaannemelijke verklaringen over de neef van zijn maternale oom, betoogt verzoeker dat het niet zo is dat B. aan de telefoon zijn positie meedeelde aan zijn oom of waarom hij hen hielp, dat het enige doel dat zijn oom voor ogen had namelijk was zijn neefje uit het land te krijgen ten einde zijn leven te kunnen redden, dat verzoeker evenmin ooit contact gehad had met B. om naar zijn beweegredenen te vragen en dat het dus onredelijk is van verweerder dat hij een sluitend antwoord verwacht over iets wat hij onmogelijk kan weten.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder enkel toelicht waarom hij meent dat verzoeker enkel vage verklaringen kan afleggen, waarbij hij verduidelijkt dat verzoeker beduidend weinig kan vertellen en dit aantoonst door te motiveren dat verzoeker stelt niet veel informatie te hebben over B., dat hij hem niet kent, dat hij niet weet wat B. deed bij de taliban, dat hij enkel hypothetisch kan antwoorden dat B. bij de taliban geweest zou kunnen zijn op de vraag hoe B. zo snel na de weigering van verzoeker aan de taliban te weten was gekomen dat de taliban een doodsbefel over hem hadden uitgevaardigd en dat hij vaag antwoordt op de vraag waarom de taliban hem zou inlichten over een doodsbefel en op de vraag waarom B. hem zou waarschuwen als hij zelf lid is van de taliban. Verweerder heeft er wel degelijk terecht op gewezen dat B. een cruciale rol speelt in het asielrelaas van verzoeker aangezien hij degene is die hem waarschuwt dat de taliban een doodsbefel over hem hebben uitgevaardigd, waarna verzoeker zijn dorp en regio kan ontvluchten, dat het vage karakter van verzoekers antwoorden in verband met dit cruciale element in zijn relaas erg bevreemdend overkomen en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over B. ondermijnen.

Hierbij merkt de Raad verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de neef van zijn maternale oom en diens rol bij de taliban en in de gebeurtenissen. Zoals aangegeven speelt B. een cruciale rol in het asielrelaas van verzoeker aangezien hij degene is die verzoeker waarschuwt dat de taliban een doodsbefel over hem hebben uitgevaardigd, waarna verzoeker zijn dorp en regio kan ontvluchten, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn maternale oom met wie hij aldus nog steeds contacten onderhoudt (notities persoonlijk onderhoud CGVS 7 februari 2025 (hierna: NPO2), p. 6).

Betreffende de geuite twijfels bij zijn verklaringen over de laatste dagen voor zijn vlucht uit Afghanistan, stelt verzoeker dat verweerder een tegenstelling aanhaalt tussen zijn verklaring op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS, dat hij herhaalt dat hij op de DVZ amper de kans kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd onderbroken met de mededeling dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om in detail alles te vertellen, dat dit dan resulteert in een kort relaas waarin details ontbreken, dat hij expliciet stelde dat hij in het kort de redenen heeft uiteen kunnen zetten. Verzoeker verwijst vervolgens op zijn verklaringen bij het CGVS over het verloop van het interview bij de DVZ en zijn verklaring over de tolk aldaar en citeert vervolgens zijn antwoord op de vraag *“Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst”*. Verzoeker meent dat uit dit antwoord blijkt dat hij de gebeurtenissen alvorens de jirga plaatsvond, heeft vermeld, met name de inval van de taliban, dat het verloop ervan ontbreekt en verweerder bijgevolg concludeert tot een tegenstrijdigheid. Verzoeker stelt dat hij duidelijk aangaf dat hij meermaals onderbroken werd door een tolk en hem verteld werd niet alles ‘zwart op wit’ te benoemen, dat het dan ook niet hoeft te verbazen dat niet alles werd genoteerd en dat hij deze details, hoewel vermeld tijdens het eerste korte gehoor, heeft gelaten voor zijn eerste groot interview waarnaar de tolk bleef verwijzen, dat hij dit vermeld heeft tijdens het vrij relaas daar hij de tijd kreeg om alles in detail uiteen te zetten, dat hij de jirga dus niet uit de lucht heeft gegrepen maar volledig uiteenzet tijdens het groot interview, dat het aldus omwille van de *modus operandi* van verweerder is dat dergelijke details ontbreken tijdens het eerste gehoor, dat verweerder dit als argument gebruikt en aldus spijkers op laag water zoekt teneinde een negatieve beslissing te kunnen nemen, dat dit bijzonder onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gemotiveerd *“Ook wat de laatste dagen voor uw vlucht uit Afghanistan betreft, merkt het CGVS op dat er sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw verklaringen daaromtrent. Nadat u in een boerka gehuld vanuit Ghondi naar Jalalabad was gevlucht, belde u naar huis en vertelde uw maternale neef, waarmee u in Ghondi samenwoonde, wat er gebeurd was (CGVS, p. 10). Hij zei dat de Taliban naar jullie huis waren gekomen waar ze naar u vroegen, uw neef hebben geslagen en uw maternale oom S.P. (...) hebben meegenomen (CGVS, p. 10). Gevraagd of u daarna nog iets hoorde over uw oom, stelt u dat u de volgende dag uw neef opbelde om te vragen wat er gebeurd was en hij u vertelde over de jirga tussen de Taliban en de dorpsouderen, waarna uw oom werd vrijgelaten (CGVS, p. 10-11). Aangezien de Taliban daar de garantie kregen dat uw oom u niet terug onderdak zou bieden (CGVS, p. 10-11), zijn de arrestatie en vrijlating van uw oom zwaarwichtige redenen waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze elementen reeds bij de DVZ vermeld zou hebben, gezien u daar uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaarde bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u daar kort alle redenen heeft opgegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt en dat u geen verdere opmerkingen had over dit interview (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat u dat element eerder nog niet aanhaalde, stelt u aanvankelijk: “Ze vroegen me het kort te vertellen. Als ik hen mijn hele verhaal had verteld, had het veel tijd genomen. Ze vroegen me kort te zijn” (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ werd gevraagd alle redenen te geven en dat u eerder ook al werd gevraagd of u op de DVZ alle redenen had kunnen geven, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 4), stelt u dan*

weer dat u het er wel hebt verteld, maar dat ze het misschien niet hebben opgeschreven of er een probleem was met de tolk (CGVS, p. 11). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u echter bevestigd dat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen in Pashto (CGVS, p. 4). Daarmee geconfronteerd stelt u de tolk u zei dat u alles kort moest vertellen, in grote lijnen en dat u op het CGVS alles in detail zou kunnen vertellen (CGVS, p. 11). Bovendien stelde u dat de behandeling door en het gedrag van de tolk die dag niet heel respectvol waren (CGVS, p. 11), terwijl u eerder had gezegd dat u de tolk daar goed hebt begrepen en dat u verder geen opmerkingen had bij het interview op de DVZ (CGVS, p. 4). Het feit dat u pas vertelt over de, naar uw inschatting, respectloze behandeling door de tolk op de DVZ wanneer blijkt dat u er een cruciaal element in uw asielrelaas niet verteld hebt maar niet wanneer u initieel naar het verloop van uw interview op de DVZ wordt gevraagd, doet vermoeden dat het hier om een aan de hoc uitklaring gaat voor het laattijdige opwerpen van een nieuw element. Uw inconsistente verklaringen over het feit dat u die arrestatie en vrijlating al dan niet hebt verteld, dat ze al dan niet door de tolk werden vertaald, of dat ze al dan niet werden opgeschreven, doen eveneens twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas en de daaraan gekoppelde vrees, én aan uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien hebt u op de DVZ wel vermeld dat uw neef bij dat huisbezoek door de Taliban werd geslagen (vragenlijst CGVS, vraag 5), dus kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u de moeite zou nemen die arrestatie van uw oom en de jirga eveneens kort te vermelden. Op die manier wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die arrestatie en vrijlating van uw oom, wat belangrijke redenen zijn voor uw onvermogen naar Afghanistan terug te keren. Uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over verschillende aspecten van de bedreigingen door de Taliban, zoals uw verbaal sterke weigering, de arrestatie van uw oom en de waarschuwing van B. (...), laten het toe grote vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke vrees voor de Taliban.” Er wordt aldus door het CGVS ingegaan op verzoekers grieven. Door louter zijn verklaringen afgelegd op het CGVS te citeren en zijn grieven te herhalen in zijn verzoekschrift, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde pertinente en terechte vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij op de DVZ amper de kans kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd onderbroken met de mededeling dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om in detail alles te vertellen, dat dit dan resulteert in een kort relaas waarin details ontbreken, dat hij expliciet stelde dat hij in het kort de redenen heeft uiteen kunnen zetten, dient erop te worden gewezen dat het gegeven dat verzoeker bij de DVZ verzocht werd om de feiten kort weer te geven, op geen enkele wijze verantwoordt waarom hij geen melding zou maken van de arrestatie en de vrijlating van zijn oom na de inval van de taliban na verzoekers vertrek uit zijn dorp. Immers, zoals verweerder terecht aanhaalt, gezien de taliban naar het huis waren gekomen, naar hem vroegen, zijn neef hebben geslagen, zijn oom hebben meegenomen, waarna er een jirga was waarna zijn oom werd vrijgelaten, en gezien de taliban tijdens de jirga de garantie kregen dat zijn oom verzoeker niet terug onderdak zou bieden, zijn de arrestatie en de vrijlating van zijn oom zwaarwichtige redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de arrestatie en de vrijlating van zijn oom nadat in een jirga de taliban de garantie kregen van de dorpsouderen dat zijn maternale oom verzoeker niet opnieuw onderdak zou geven, onvermeld laat. Door louter te betogen dat hij dit vermeld heeft tijdens het vrij relaas daar hij de tijd kreeg om alles in detail uiteen te zetten, dat hij de jirga dus niet uit de lucht heeft gegrepen maar volledig uiteenzet tijdens het groot interview, werpt hij geen ander licht op voormelde vaststellingen.

Zoals ook de adjunct-commissaris aangeeft in de bestreden beslissing, heeft verzoeker tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gesteld dat het interview op de DVZ goed ging en geantwoord op de vraag “Heeft u opmerkingen over uw gehoor bij de DVZ?” “Ik heb gezegd op mijn vorige interview dat ik mijn maternale oom nog niet had ontmoet en ik had G. (...) gegeven als zijn laatste naam maar nadat ik hem had ontmoet zei hij dat hij zijn laatste naam had veranderd naar M. (...). Dus zijn laatste naam is M. (...)”. Verder antwoordt verzoeker bevestigend op de vraag of hij de tolk daar goed heeft begrepen en of ze hem zijn verklaringen hebben voorgelezen in het Pashtou na het interview. Gevraagd of hij alle redenen heeft gegeven waarom hij internationale bescherming aanvraagt stelt verzoeker “Ja, kort heb ik het verteld”.

Er blijkt nergens uit dat verzoeker bij de DVZ de tijd of gelegenheid niet zou hebben gekregen om een volledig overzicht te geven van de feiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert.

Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt voorts niet – in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt – dat hij duidelijk aangaf dat hij (bij de DVZ) meermaals onderbroken werd door de tolk. De Raad

wijst erop dat verzoeker gevraagd waarom hij de arrestatie van zijn maternale oom niet heeft vermeld bij de DVZ eerst enkel stelt dat ze hem vroegen alles kort te vertellen, dat indien hij het hele verhaal had verteld, het teveel tijd in beslag had genomen, om vervolgens aan te geven dat hij het had verteld, maar dat ze het misschien niet hadden opgeschreven of er een probleem was met de tolk, waarna hij herhaald dat hij het gezegd heeft, dat ofwel zij het niet hebben gezegd ofwel de tolk het niet heeft verteld, waarna hij zegt dat hij gevraagd werd alles kort te vertellen en dat ze zeiden niet alles zwart-wit nodig te hebben en dat hij later meer kan vertellen, dat hij de tolk vroeg hen zijn hele verhaal te vertellen, dat hij zei het zwart-wit erbuiten te laten, dat dit betekent het hem kort te vertellen, in grote lijnen en dat verzoeker later op het CGVS alles in detail kan vertellen. Nogmaals erop gewezen door de protection officer dat dit een belangrijk element is in zijn verhaal, dat het vreemd is dat hij het niet kort heeft vernoemd, stelt verzoeker dat hij het verteld heeft maar de tolk zijn behandeling op die dag erg vreemd was, dat hij hem zei dat hij een dokter was en dat hij in een ziekenhuis werkt, en hij zei dat hij wist dat dokters in het ziekenhuis werken. Gevraagd of hij zeker wist dat hij de gevangenneming van zijn oom bij de DVZ had vermeld antwoordt verzoeker bevestigend en zegt hij opnieuw dat de behandeling van de tolk niet heel respectvol was die dag. Erop gewezen dat gevraagd werd of hij de tolk goed begreep op de DVZ hij bevestigend had geantwoord, stelt verzoeker dat hij hem begreep maar dat hem niet gevraagd werd over zijn respect en gedrag. Erop gewezen vervolgens door de protection officer dat dat klopt maar dat verzoeker ook zei dat het interview op de DVZ goed ging, stelt verzoeker enkel dat wanneer hij dat zei hij bedoelde dat het gewoon goed ging.

Verweerder heeft terecht opgemerkt *“Het feit dat u pas vertelt over de, naar uw inschatting, respectloze behandeling door de tolk op de DVZ wanneer blijkt dat u er een cruciaal element in uw asielrelaas niet verteld hebt maar niet wanneer u initieel naar het verloop van uw interview op de DVZ wordt gevraagd, doet vermoeden dat het hier om een aan de hoc uitklaring gaat voor het laattijdige opwerpen van een nieuw element.”*

Het feit dat hem werd verteld niet alles ‘zwart op wit’ te benoemen, wat volgens verzoeker aldus betekent kort te vertellen, in grote lijnen, leidt niet tot de vaststelling dat niet al verzoekers verklaringen werden vertaald en genoteerd. Het feit dat hij de details niet vermeldde en gelaten heeft voor het eerste groot interview waarnaar de tolk bleef verwijzen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat gezien de taliban naar het huis waren gekomen, naar verzoeker vroegen, zijn neef hebben geslagen, zijn oom hebben meegenomen, waarna er een jirga was waarna zijn oom werd vrijgelaten, en gezien de taliban tijdens de jirga de garantie kregen dat zijn oom verzoeker niet terug onderdak zou bieden, de arrestatie en de vrijlating van zijn oom zwaarwichtige redenen – en dus geen details – zijn waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan en er dus kan verwacht worden dat verzoeker deze elementen reeds bij de DVZ zou vermeld hebben.

Betreffende verzoekers stelling dat het door hem opgegeven relaas niet volledig opgeschreven werd door de ambtenaar van DVZ of niet volledig werd vertaald door de tolk, wijst de Raad er nog op dat uit de vragenlijst, die verzoeker ondertekende, blijkt dat zijn verklaringen tijdens het interview op de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, alsook dat hij niets toe te voegen had. Ook wanneer verzoeker, aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gevraagd werd hoe het eerste korte interview bij de DVZ verliep, stelt hij dat dit goed ging. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij bevestigde dat hij daar, tijdens het interview bij de DVZ, in het kort, alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Afghanistan verlaten heeft en niet kan terugkeren, dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond, dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen. Behoudens de hiervoor gegeven opmerking omtrent zijn paternale oom, had verzoeker geen andere opmerkingen bij het interview bij de DVZ (NPO1, p. 4). De stelling op het CGVS dat het door hem opgegeven relaas niet volledig opgeschreven werd door de ambtenaar van DVZ of niet volledig werd vertaald door de tolk, betreft niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, na het opwerpen tijdens het gehoor van het feit dat verzoeker niet eerder een cruciaal element vermeldde en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund.

Gezien zijn verklaringen werden voorgelezen bij de DVZ en verzoeker, die bij de DVZ de gelegenheid had bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, geen enkele opmerking gemaakt heeft met betrekking tot zijn voorgelezen verklaring, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, en ook ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer hij daarover uitdrukkelijk wordt bevraagd, stelt de tolk bij de DVZ goed te hebben verstaan en behoudens de opmerking over de naam van zijn paternale oom geen opmerkingen maakt over het interview bij de DVZ, kan hij bezwaarlijk, wanneer hij gewezen wordt op een concrete omissie, gewag maken van een onvolledige notering van het door hem weergegeven relaas door de ambtenaar of door de tolk tijdens het interview op de DVZ.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/vertaalproblemen tijdens het interview bij de DVZ die het niet vermelden van de arrestatie en de vrijlating van zijn maternale oom na de inval in het huis door de taliban na zijn vertrek zou kunnen

verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. De vragenlijsten die werden ingevuld op de DVZ bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het interview vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van voormelde interviews geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze interviews, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker met zijn betoog dat hij de gebeurtenissen alvorens de jirga plaatsvond, heeft vermeld, met name de inval van de taliban, dat het verloop ervan ontbreekt en verweerder bijgevolg concludeert tot een tegenstrijdigheid, geen ander licht werpt op de pertinente vaststelling dat hij een cruciaal element niet heeft vermeld.

Verzoeker kan dus niet ernstig betogen, gelet op wat voorafgaat, dat het aldus omwille van de *modus operandi* van verweerder is dat dergelijke details ontbreken tijdens het eerste gehoor, dat verweerder dit als argument gebruikt en aldus spijkers op laag water zoekt teneinde een negatieve beslissing te kunnen nemen en dat dit bijzonder onredelijk is.

4.6.1.7. Betreffende de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen van zijn oom met de taliban, betoogt verzoeker dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uitgebreid verteld heeft over de problemen die zijn maternale oom heeft doorgemaakt, dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat veel mondelinge afspraken worden gemaakt, die vervolgens eenzijdig op papier worden gezet zonder dat alle betrokken partijen hiervan een kopie ontvangen, dat dit een gangbare praktijk is maar hierin vaak consistentie ontbreekt, dat dit hem niet kan verweten worden, dat hij hierbij naar zijn gedetailleerde verklaringen verwijst over de problemen en de bemiddeling die de dorpsouderen voor zijn oom hebben uitgevoerd, dat dankzij hun bemiddeling ervoor werd gezorgd dat zijn oom met rust werd gelaten, aanzien het doelwit zijn neef – aldus verzoeker – is en hij zich inmiddels niet meer in het land bevindt.

Door louter te wijzen op zijn verklaringen, deze te herhalen en te stellen dat dit uitgebreide en gedetailleerde verklaringen betreffen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen van zijn oom met de taliban te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts beperkt verzoeker zich tot de loutere niet-gestaafde bewering dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat veel mondelinge afspraken worden gemaakt, die vervolgens eenzijdig op papier worden gezet zonder dat alle betrokken partijen hiervan een kopie ontvangen, dat dit een gangbare praktijk is maar hierin vaak consistentie ontbreekt. Bovendien wordt niet zonder meer gesteld dat het niet mogelijk is dat een mondelinge afspraak wordt gemaakt die vervolgens op papier worden gesteld maar waarvan niet alle partijen een kopie ontvangen, doch wordt erop gewezen enerzijds dat verzoeker eerst verklaard dat er geen documenten over bestaan om later te stellen dat de taliban zelf een document hebben opgesteld en anderzijds ook dat verzoeker bij het eerste interview bij het CGVS wel een soortgelijk document neer heeft gelegd opgesteld door de dorpsouderen in verband met hun beslissing om garant te staan voor de maternale oom van verzoeker.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij er niets aan kan doen dat hij pas veel later door zijn oom op de hoogte werd gebracht van de bezoeken, dat hij geen eigen familie meer heeft, aangezien zijn ouders, broer en zus zijn overleden, dat zijn ooms zijn enige familieleden zijn en dat het begrijpelijk is dat zijn oom hem niet veel stress willen bezorgen. Met dit betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin, onder meer omtrent zijn opmerking dat zijn oom hem geen stress wilde bezorgen, terecht wordt opgemerkt *“Die uitklaringen voor uw onwetendheid zijn echter ontoereikend, aangezien uw maternale oom en zijn zoon H. (...) u voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wel al foto's van de dreigbrieven van de Taliban had opgestuurd (CGVS, p. 4-5), waardoor er geenszins kan worden geconcludeerd dat zij niet op de hoogte waren van het feit dat dergelijke informatie van belang is voor u. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat de zoon van uw maternale oom S.P. (...) u eveneens informeerde over een eerder bezoek van de Taliban aan het huis*

van uw maternale oom, wanneer u al uit Ghondi was gevlucht maar wel nog in Jalalabad verbleef (CGVS, p. 10). Er is dan ook geen reden waarom zij u later niet opnieuw op de hoogte zouden houden van verdere ontwikkelingen aangaande uw redenen om uw dorp en land te verlaten. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van dat verklaarde incident en uw asielrelaas verder ondermijnd."

Verzoeker vervolgt dat verweerder de documenten negeert omdat hij niet kan afleiden onder welke omstandigheden deze zijn opgesteld en meent dat dit absurd is, dat de Raad bevestigde in zijn arrest nr. 314 506 dat alle voorgelegde documenten betrekking hebben op slagen en verwondingen van zijn oom, dat dit al een begin van bewijs vormt en, samen met de uitgebreide verklaringen van verzoeker, het de incidenten wel degelijk aannemelijk maakt, dat echter verweerder de documenten slechts zeer oppervlakkig heeft onderzocht.

Het feit dat alle voorgelegde documenten betrekking kunnen hebben op slagen en verwondingen toegebracht aan de oom van verzoeker, wordt erkend in de bestreden beslissing *"hooguit kunnen aantonen dat uw oom verwondingen opliep"* maar doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat er op basis van de medische documenten, noch op basis van de foto's kan worden vastgesteld in welke omstandigheden zijn oom de verwondingen heeft opgelopen. Verzoeker meent dat verweerder de documenten slechts zeer oppervlakkig heeft onderzocht, doch verduidelijkt niet op welke wijze een grondiger onderzoek van de documenten en foto's een ander licht had kunnen werpen op de vaststelling dat er op basis van de medische documenten, noch op basis van de foto's kan worden vastgesteld in welke omstandigheden zijn oom de door hem verklaarde verwondingen heeft opgelopen.

Nu verzoeker geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over het laattijdig naar voren brengen van de problemen waarmee zijn maternale oom werd geconfronteerd na zijn vertrek uit Afghanistan en evenmin over het ontbreken van documenten over de beslissing van de taliban om zijn oom verder met rust te laten en gelet op het feit dat het verklaarde bezoek van de taliban aan zijn oom na zijn vertrek uit Afghanistan kadert in zijn eerder verklaarde problemen met de taliban omwille van de weigering zich bij hen te voegen als arts, zodat er ook geen geloof kan gehecht worden aan de incidenten die in het verlengde ervan liggen, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn uitgebreide verklaringen om te stellen dat de door hem voorgelegde documenten een begin van bewijs vormen die samen met zijn verklaringen de incidenten aannemelijk maken.

4.6.1.8. Betreffende de motieven dat hij in Afghanistan geen risico loopt als hoogopgeleide persoon en arts, meent verzoeker dat verweerder niet ernstig is, dat de Raad in het arrest nr. 314 506 heeft geoordeeld dat verweerder het profiel van verzoeker, die lange tijd in het Westen heeft verbleven, niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker kan echter niet gevolgd worden. In het arrest nr. 314 506 oordeelt de Raad niet dat verweerder het profiel van verzoeker, die lange tijd in het Westen heeft verbleven, niet correct heeft beoordeeld, doch wel dat niet blijkt dat een concreet onderzoek werd verricht naar de eventuele gegronde vrees voor vervolging in de nieuwe (machts-)dynamiek sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en gelet op verzoekers specifieke functie, als enige arts in zijn regio, en de zichtbaarheid ervan, dat verweerder, bij de beoordeling dat het loutere feit enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om bij terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan bescherming aan te tonen, niet ingaat op verzoekers specifiek profiel als hoogopgeleide persoon en enige arts in zijn regio in het district Watapur in de provincie Kunar, dat een toekomstgericht onderzoek dat concreet op het profiel van verzoeker is toegespitst niet blijkt en dat het risico moet onderzocht worden in het licht van verzoekers specifieke profiel als arts en hoogopgeleide persoon die na afwezigheid van enkele jaren terugkeert naar Afghanistan en dit in samenhang met de stukken die verzoeker overmaakte.

Gelet op de motieven van de *in casu* bestreden beslissing is verweerder – in tegenstelling tot wat verzoeker poneert in zijn verzoekschrift – wel degelijk overgegaan tot een dergelijk onderzoek op grond van het specifieke profiel van verzoeker, en dit in het kader van een mogelijke vrees voor vervolging omwille van het profiel op zich als in het kader van een mogelijke vrees voor vervolging omwille van verwestering waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond noch dat hij een specifiek profiel heeft zodat hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan worden vanuit gegaan dat de taliban verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wijst erop dat hoewel verweerder zelf een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten met betrekking tot hoog opgeleid medisch profiel aanhaalt, hij deze, evenals de incidenten die door de Raad in het vernietigingsarrest werden genoemd, volledig terzijde schuift omdat de motieven voor de moorden op het medisch personeel niet bekend zouden zijn. Door louter te poneren dat dit absurd is, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld *"U laat het na*

zelf enige landeninformatie aan te reiken waaruit zou blijken dat dokters in Afghanistan in het algemeen of in het bijzonder in uw dorp, district of provincie, het slachtoffer zouden zijn van gerichte aanvallen door de Taliban. Uit de landeninformatie aangaande aanvallen op medisch personeel waarnaar wordt verwezen in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie administratief dossier, blauwe map, arrest 314506, p. 22), blijkt evenmin om welke specifieke reden de daarin genoemde dokters of medisch personeel het doelwit van vervolging werden, noch of die reden enig of enkel verband hield met hun beroep of profiel als hoogopgeleide.

Uit een analyse van de risico's die gezondheidsmedewerkers in Afghanistan lopen, moet verder worden opgemerkt dat uit landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van zorgverleners/medisch personeel (zie administratief dossier, blauwe map, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 173-177; EUAA Country Focus: Afghanistan van april 22, p. 72-74).

Er kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de afgelopen jaren de taliban steeds meer geprobeerd hebben zich voor te doen als een regering die toezicht houdt op de dienstverlening, en dienovereenkomstig met hulporganisaties hebben samengewerkt. Er werden echter incidenten gemeld waarbij zorgverleners werden geïdoleerd waarbij gewag wordt gemaakt van moorden, bedreigingen, intimidatie, pesterijen en ontvoering van zorgverleners. Klinieken onderhandelden vaak een deal met de opstandelingen teneinde in een bepaald gebied te kunnen werken. De situatie voor zorgverleners verschilde naargelang het gebied, afhankelijk van de mate van controle versus betwisting door opstandige groepen. In sommige gevallen waren NGO-medewerkers het doelwit van actoren in het conflict omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen werden beschouwd. Andere voorbeelden betreffen personen die actief waren in polio vaccinatiecampagnes (soms beschouwd als spionnen) of in ontminningsprogramma's (beschouwd als een activiteit die indruist tegen de militaire belangen van de taliban). Er wordt ook gemeld dat zorgverleners werden bedreigd om betere diensten te verlenen aan bepaalde gemeenschappen, meer bepaald met betrekking tot COVID-19 maatregelen. Incidenten met de taliban- of (pro-)staatsactoren deden zich vaak voor in gevallen waarin ziekenhuizen en hulpverleners ervan werden beschuldigd gewonde strijders te hebben behandeld (of dat weigeren) of werden beschuldigd van spionage of heimelijke steun aan de andere partij in het conflict. Ook UNAMA heeft melding gemaakt van doelgerichte moorden op humanitaire hulpverleners in de eerste helft van 2021. Dergelijke doelgerichte moorden omvatten de aanval op ontminners, polio vaccinatiemedewerkers en NGO-medewerkers in juni 2021. In de eerste zes maanden van 2021 registreerde de WHO 30 incidenten met aanvallen op de gezondheidszorg in Afghanistan, waarbij acht provincies en 18 districten werden getroffen; 22 van deze aanvallen vonden plaats tussen maart en eind juni 2021. Dit betreft een stijging ten opzichte van dezelfde zesmaandelijks periode in 2020, toen 19 incidenten plaatsvonden. In een aantal provincies werden incidenten gemeld waarbij gezondheidswerkers werden gedood of verwond. Bij sommige incidenten werden zorgverleners ook vastgehouden.

Na de machtsovername door de taliban zou het aantal zorgverleners "hoogstwaarschijnlijk" zijn afgenomen als gevolg van verschillende factoren: het onvermogen van de taliban om salarissen te betalen aan werknemers in de gezondheidssector en onzekerheid over de veiligheidsomstandigheden. De conflicten in 2021 en de machtsovername door de taliban hebben naar verluidt veel gezondheidswerkers, waaronder vrouwen, gedwongen Afghanistan te ontvluchten. In oktober 2021 meldde France 24 dat veel gezondheidswerkers vreesden om weer aan het werk te gaan, ondanks de oproepen van de taliban om hun werkzaamheden te hervatten. In een rapport van midden januari 2022 merkte Human Rights Watch op dat de taliban in de provincie Ghazni gezondheidswerkers "midden in de nacht" opbelden om medische hulp te vragen voor "hun patiënten en families" en het ziekenhuis binnengingen "met hun geweren", waardoor het voor de artsen en verpleegkundigen moeilijk werd gemaakt om te functioneren. De Safeguarding Health in Conflict Coalition (SHCC) en Insecurity Insight meldden dat na 15 augustus 2021 in Afghanistan 20 incidenten van geweld tegen de gezondheidszorg of obstructie van de gezondheidszorg werden geregistreerd, tegenover 87 incidenten in de voorgaande maanden van 2021. Volgens het rapport werd geweld tegen gezondheidszorg en/of obstructie van de gezondheidszorg gepleegd door de taliban (zeven incidenten) en ISKP (één incident); in 11 gevallen bleven de daders onduidelijk. Op 26 juli 2022 waren nog geen gegevens over 2022 bekendgemaakt. In de periode 15 augustus 2021-1 juni 2022 registreerde ACLED 16 incidenten waarbij werknemers in de gezondheidssector het doelwit waren, bestaande uit aanvallen en ontvoeringen of gedwongen verdwijningen. Negen van deze van deze incidenten werden toegeschreven aan de taliban. Op 2 november 2021 werd het militaire ziekenhuis van Kabul naar verluidt aangevallen toen twee explosies ontploften bij de ingang met daarna een hevig geweervuur met 19 doden en 43 gewonden. ISKP eiste later de verantwoordelijkheid voor de bomaanslag op.

Uit de EUAA Country Focus: Afghanistan van november 2024 (zie administratief dossier, blauwe map, EUAA Country Focus: Afghanistan van november 2024, p. 134-135) blijkt dat veiligheidsincidenten en arrestaties ten aanzien van gezondheidsmedewerkers vaak het gevolg waren van vermeende inbreuken op de gendersegregatiewetten of beschuldigingen van zedeninbreuken. Er werd eveneens een toename van veiligheidsincidenten tegen humanitaire gezondheidsmedewerkers vastgesteld, alsook een toename in de arrestaties van humanitaire medewerkers.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van (voormalig) medisch personeel, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een

systematische vervolging van personen met uw profiel, met name medisch personeel, zorgverleners en artsen. Een mogelijke nood aan internationale bescherming is afhankelijk van de risicobepalende omstandigheden.

Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met poliovaccinatie, ontminning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz.), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.” Uit deze motieven blijkt overigens geenszins dat verweerder de incidenten volledig terzijde schuift enkel omdat de motieven voor de moorden op het medisch personeel niet bekend zouden zijn.

Verzoeker stelt dat hij verschillende artikels voorlegt, vergezeld van een beëdigde Nederlandse vertaling, waarin wordt vermeld dat zijn collega-arts N.M.M. werd vermoord na zijn vertrek uit Afghanistan, onder verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk drie. Hij stelt dat zijn dood wordt gepubliceerd in verschillende kranten en sociale media, dat hij ook tal van foto's neerlegt samen met deze arts die vermoord werd, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij zeer nauw samenwerkten, en stelt dat hem hetzelfde lot te wachten staat. Ter terechtzitting stelt verzoeker opnieuw dat een collega uit het ziekenhuis werd vermoord, dat hij de documentatie waaruit blijkt dat deze persoon is vermoord en verzoeker met deze persoon heeft samengewerkt, 'vorige keer' heeft afgegeven.

De Raad stelt vast dat de stukken gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift betrekking hebben op een arts met de naam Y.S.S., waarbij uit een vertaling van een eerste artikel blijkt dat bronnen stellen dat de inlichtingendienst van de taliban deze orthopedische arts uit zijn privéonderzoekskamer in de stad Jalalabad hebben gehaald en naar een onbekende plaats hebben gebracht, dat de bron vermeldt dat de reden niet duidelijk is en de lokale taliban functionarissen van Nangarhar hierover nog niets hebben gezegd, en waarbij uit een tweede vertaling blijkt dat een nieuwsbericht op 19 juli 2024 vermeldt dat lokale bronnen vermelden dat de taliban-inlichtingendiensten dr. Y.S.S. vorige dinsdag uit zijn kliniek in de stad Jalalabad hebben ontvoerd, dat een bron bij de taliban-inlichtingendienst in Nangarhar heeft toegegeven dat de dokter niet is ontvoerd, maar vastzit in de gevangenis van de inlichtingendienst, dat naaste familieleden vertelden dat de reden voor zijn arrestatie nog steeds niet duidelijk is, dat zijn familie alleen op de hoogte is gesteld van het feit dat hij wordt vastgehouden door de taliban-inlichtingendiensten en dat dr. Y.S.S. niet alleen orthopedisch specialist is en een eigen kliniek heeft in Jalalabad maar ook werkzaam is aan de medische faculteit van Nangarhar. Er wordt in dit nieuwsbericht op gewezen dat eerder enkele media hadden gemeld dat de dokter door onbekende personen was ontvoerd, dat de woordvoerder van het taliban politiehoofdkwartier in Nangarhar werd gevraagd naar de aard van het incident, maar hij details over het incident weigerde te verstrekken. Uit een derde vertaling blijkt dat een nieuwsbericht op 18 juli 2024 vermeldt dat berichten zeggen dat dr. Y.S., een orthopedisch specialist in de stad Jalalabad, de dag ervoor door onbekende mensen is ontvoerd, dat eerder een andere dokter ontvoerd werd uit Jalalabad en in Kabul een andere dokter doodgeschoten werd in zijn eigen ziekenhuis, dat de taliban nog niets hebben gezegd over dit incident.

Deze artikels en vertalingen zijn ook de documenten die verzoeker als stuk 1 voegt aan zijn eerste aanvullende nota.

Verzoeker voegt verder bij zijn verzoekschrift en bij zijn eerste aanvullende nota foto's waarop hij stelt afgebeeld te staan met dr. Y.S.S.

Vooreerst wijst de Raad er aldus op dat verzoekers betoog dat hij verschillende artikels voorlegt, vergezeld van een beëdigde Nederlandse vertaling, waarin wordt vermeld dat zijn collega-arts N.M.M. werd vermoord na zijn vertrek uit Afghanistan, dat zijn dood wordt gepubliceerd in verschillende kranten en sociale media, dat hij ook tal van foto's neerlegt samen met deze arts die vermoord werd, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij zeer nauw samenwerkten, en stelt dat hem hetzelfde lot te wachten staat, alsook zijn betoog ter terechtzitting dat een collega uit het ziekenhuis werd vermoord, dat hij de documentatie waaruit blijkt dat deze persoon is vermoord en hij met deze persoon heeft samengewerkt, 'vorige keer' heeft afgegeven, feitelijke grondslag mist nu de door hem voorgelegde artikels en foto's geen betrekking hebben op een arts N.M.M. die vermoord werd doch op een arts Y.S.S. die gearresteerd werd door de taliban.

Verzoeker betoogt in de aanvullende nota dat ontvoeringen, afpersingen en mishandelingen van artsen nog steeds bestaan in Afghanistan, ook na de val van de regering, dat de arts Y.S.S. nog steeds vermist is en dat deze artikels uiterst relevant zijn in het kader van zijn asielaanvraag gezien hem hetzelfde lot te wachten staat in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat hij dr. Y.S.S. persoonlijk kende en er zelfs nauw mee samenwerkte.

De Raad stelt dat niet kan uitgesloten worden dat verzoeker op een bepaald moment in zijn opleiding of carrière in contact is gekomen, als student of als collega, met dr. Y.S.S., die volgens de voorgelegde artikels in juli 2024 gearresteerd werd door de taliban.

Echter blijkt uit de artikels de reden van zijn arrestatie niet, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt, door louter te wijzen op de artikels, dat hem hetzelfde lot te wachten staat. Waar verzoeker poneert dat dr. Y.S.S. nog steeds vermist is betreft dit ook een loutere bewering.

Het loutere feit dat verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota gewag maakt – ondersteund door bewijsstukken – van een arrestatie van een arts die hij persoonlijk kende en mee samengewerkt heeft werpt bovendien geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker, toen zijn stage in Jalalabad in mei 2021 een einde nam, besloot zelf terug te keren naar Ghondi, district Watapur in Kunar, hoewel hij wist dat de taliban daar *de facto* de controle hadden en de overheid er overdag niet kon komen, dat de onveilige situatie in zijn dorp hem er, ondanks zijn profiel van arts en hoogopgeleide, niet van weerhield naar zijn dorp terug te keren en er aan de slag te gaan in een lokale kliniek, dat hij verklaarde dat hij er geen problemen kende met de taliban (los van de niet geloofwaardig gevonden problemen), dat verzoeker niet op de hoogte is en zelfs geen interesse heeft in enige problemen die andere dokters in zijn district in Watapur en in zijn regio hebben, dat er nochtans andere dokters zijn, dat er kan verwacht worden dat verzoeker de nodige interesse voor hun lotgevallen aan de dag zou leggen om zo een betere inschatting te kunnen maken van zijn eigen situatie, dat hij voorts ook geen specifieke verklaringen kan afleggen in verband met het huidige taliban-leiderschap in zijn district Watapur, hoewel een grondig inzicht in de nieuwe machtsdynamiek sinds de machtsovername door de taliban hem in staat zou stellen het risico dat hij zou lopen beter te beoordelen, dat hij zelf geen informatie aanreikt dat dokters ‘in het bijzonder in zijn dorp, district of provincie’ het slachtoffer zouden zijn van ‘gerichte aanvallen’ door de taliban, dat ondanks diverse veiligheidsincidenten die blijken uit de landeninformatie en die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van (voormalig) medisch personeel, in de landeninformatie als dusdanig geen gewag wordt gemaakt van een systematische vervolging van personen met het profiel van verzoeker, met name medisch personeel, zorgverleners en artsen, dat een mogelijke nood aan internationale bescherming afhankelijk is van risicobepalende omstandigheden, onder meer *“het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met polio vaccinatie, ontminning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz.), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.”*, dat bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist is, dat verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen moet aanbrengen, dat uit landeninformatie dus blijkt dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd, dat door louter te wijzen op zijn profiel van hoogopgeleide arts, verzoeker geen element bijbrengt dat hij thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren omwille van zijn werkzaamheden als arts, dat hij niet concreet uitlegt dat hij zou weigeren de taliban als arts te helpen, dat hij zelf reeds in het verleden besloot terug te keren naar het district Watapur en er aan de slag te gaan als arts, ondanks het besef dat de taliban daar sterk aanwezig was, dat zijn voorgehouden weigering in het verleden met hen samen te werken ongeloofwaardig werd bevonden, dat in deze omstandigheden het niet volstaat te poneren geïdентificeerd te zullen worden bij terugkeer omwille van de werkzaamheden als dokter.

De Raad herhaalt dat uit de artikels blijkt dat het uiteindelijk niet gaat om ontvoering door onbekenden, noch om moord. Voorts blijkt het te gaan om een arrestatie door de taliban van een arts die werkzaam is in de stad Jalalabad – en dus niet in de regio of de provincie alwaar verzoeker van afkomstig is – en waarbij de reden van arrestatie en vasthouding niet gekend is. De Raad ziet dan ook niet in – en verzoeker licht geenszins toe – op welke wijze uit het loutere feit dat verzoeker ooit in contact is gekomen – academisch of professioneel – met deze persoon, kan afgeleid worden dat verzoeker, omwille van zijn voormalige werkzaamheden als arts, bij een terugkeer naar zijn dorp/district geïdентificeerd zou worden in zijn regio.

Eveneens merkt de Raad nog op dat de artikels dateren van juli 2024 en persberichten betreffen. Verzoeker werd gehoord op 7 februari 2025 door het CGVS en heeft hier geen enkele vermelding van gemaakt. Het feit dat verzoeker op dat ogenblik niet op de hoogte lijkt te zijn van specifieke problemen die ex-collega's of dokters-kennissen in Afghanistan hebben, doet afbreuk aan de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees. Het kan verwacht worden dat verzoeker de nodige interesse voor de lotgevallen van medisch personeel in Afghanistan aan de dag zou leggen om zo een betere inschatting te kunnen maken van zijn eigen situatie. Dit geldt des te meer voor de lotgevallen van ex-collega's of dokters-kennissen in Afghanistan.

Door louter te betogen dat zijn profiel als hoogopgeleide persoon en als arts niet in twijfel wordt getrokken en steeds een risico met zich meebrengt, werpt verzoeker geen ander licht op vermelde vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet gevolgd worden dat verweerder een flagrante fout heeft gemaakt door opnieuw zijn vrees omwille van zijn profiel te minimaliseren en hem de vluchtelingenstatus te ontkennen.

4.6.1.9. In de eerste aanvullende nota stelt verzoeker dat hij door jarenlange onzekerheid, de angst om teruggestuurd te worden naar Afghanistan en de vrees voor zijn leven, kampt met depressie, angststoornissen en paniekaanvallen waarvoor hij in behandeling is en medicatie dient te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn eerste aanvullende nota een attest voegt van zijn huisarts van 13 mei 2026 waarin vermeld wordt dat er een probleem van depressie is, dat verzoeker meer dan een jaar bij hem als patiënt gekend is, dat er in tussentijd een negatieve depressieve grondstemming is ontstaan, dat er een gevoel van machteloosheid is en de moed om verder te gaan duidelijk wordt ontbeerd, dat verzoeker voor zichzelf, ondanks de studies in Afghanistan, geen perspectief meer ziet, dat er zeker sociaal isolement is, welke verzoeker probeert te doorbreken door het volgen van lessen Nederlands, dat er moedeloosheid is om professioneel iets aan te vatten, omdat alles wat vroeger duidelijk was naar beroepskeuze nu onmogelijk blijkt, dat er een gemis is aan familiale context, er nog altijd een angstproblematiek is rond wat vroeger is gebeurd en waardoor hij is gevlucht. De arts vermeldt dat er nog een slaapprobleem is, dat, ondanks medicatie en ondersteuning door een klinisch psycholoog, hij er ook in geslaagd is om werk te vinden waardoor hij verder beter integreert, dat er samen met de lessen Nederlands een positieve evolutie is te zien rond algemeen welzijn, dat uiteraard een zekere kwetsbaarheid blijft behouden en het een opdracht blijft om de draagkracht niet teveel uit te dagen. Er wordt gemeld als actieve problematiek *“10/04/2024 depressie”* en de actieve medicatie wordt vermeld.

Bij het verzoekschrift had verzoeker een situatieschets geschreven door dezelfde huisarts gedateerd op 11 maart 2025 gevoegd. Hierin wordt vermeld dat verzoeker in een moeilijke situatie zit, dat ze hem bijna 2 jaar kennen, dat ze uit het verleden volgende feiten naar boven halen: verzoeker is opgeleid in Afghanistan tot arts en is gevlucht voor het regime omdat hij verplicht tewerk kon gesteld worden ten voordele van het regime. Vervolgens wordt gesteld dat eenmaal hier aangekomen zijn situatie uiteraard niet gemakkelijk is omdat zijn diploma niet gehomologeerd kan worden, dat er een grote bereidwilligheid is om zich te integreren en om met zijn kennis hier aan de slag te gaan in de zorgsector. Er kan, volgens de verklarende arts, voorlopig op dat vlak geen perspectief geboden worden, vanwege de onzekerheid betreffende een definitieve verblijfsvergunning hier. De arts merkt op dat verzoeker desondanks is blijven geloven in de goede afloop van zijn dossier en dat hij dan ook oprecht durft beweren dat als hem de kans geboden wordt, hij hier kan groeien tot een waardevol mens voor onze maatschappij.

Hieruit kan, op medisch vlak, enkel afgeleid worden dat door een huisarts een depressie en slaapproblemen worden weerhouden en dat verzoeker medicatie neemt.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de huisarts op 30 december 2024 een schrijven richtte aan de psychiater, psycholoog waarin hij stelt dat er voor verzoeker een probleem is van *“depressieve decompensatie, met bij momenten door angst overmand. tevens insomnia. er zijn suicidegedachten aanwezig. probleem om betekenis aan het leven te geven. teleurgesteld door het gebrek aan kansen.”* waarbij als actieve problematiek depressie en insomnia worden vermeld alsook de actieve medicatie worden vermeld. Eveneens blijkt het administratief dossier, meer bepaald uit een attest van een ‘dokter in psychologie’ van 27 januari 2025, blijkt dat verzoeker psychologisch werd behandeld, na doorverwijzing door de huisarts, sinds 1 januari 2025 wegens depressieve decompensatie, gepaard gaande met periodes van overmatige angst. Voorts bevindt zich in het administratief dossier nog een attest van de huisarts van 28 januari 2025 waarin deze stelt dat er een probleem van depressie is, dat verzoeker meer dan een jaar bij hem als patiënt gekend is, dat er in tussentijd een negatieve depressieve grondstemming is ontstaan, dat er een gevoel van machteloosheid is en de moed om verder te gaan duidelijk wordt ontbeerd, dat verzoeker voor zichzelf, ondanks de studies in Afghanistan, geen perspectief meer ziet, dat er zeker sociaal isolement is, welke verzoeker probeert te doorbreken door het volgen van lessen Nederlands, dat er moedeloosheid is om professioneel iets aan te vatten, omdat alles wat vroeger duidelijk was naar beroepskeuze nu onmogelijk blijkt, dat er een gemis is aan familiale context, er nog altijd een angstproblematiek is rond wat vroeger is gebeurd en waardoor hij is gevlucht. De arts vermeldt dat er een zeer ontoereikend slapen is, dat medicatie werd opgestart alsook een extra psychologische ondersteuning door een psychologe. Er wordt gemeld als actieve problematiek *“10/04/2024 depressie”* en de actieve medicatie wordt vermeld. In het administratief dossier bevinden zich ook verschillende voorschriften voor medicatie.

De beoordeling van de bewijswaarde van de attesten betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift en de aanvullende nota. Een attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Vooreerst blijkt dat in de

betreffende attesten nergens concreet uitspraak wordt gedaan over (de waarschijnlijkheid van) enig causaal verband tussen verzoekers verklaarde aandoeningen en/of symptomen en de concrete, door hem aangevoerde asielmotieven. Hoewel de voorgelegde attesten het bestaan van bepaalde (mentale) problemen (slaapproblemen, depressie, angstproblematiek, suïcidale gedachten) opsomt vormen de neergelegde stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de aandoeningen/symptomen grondslag vinden in omstandigheden die plaatsvonden voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De huisarts en psycholoog doen vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met de bevindingen kunnen de arts en psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin mentale problemen werden opgelopen en dienen zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Meer nog dan in het geval van een arts bij fysieke problemen, waarbij de arts zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, zijn een psycholoog en een arts bij mentale problemen bij het vaststellen van hun diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hen in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de mentale problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van (psychologische) hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Zoals ook terecht aangeven in de bestreden beslissing volgt uit het loutere feit dat verzoeker psychische problemen kent niet dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert noch een reëel risico loopt op ernstige schade, dat zulks *in concreto* moet worden aangetoond en verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden zijn mentale moeilijkheden op geen enkel moment linkt aan de concrete redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten of waarom hij er niet naar kan terugkeren.

Het loutere feit dat verzoeker last heeft van bepaalde (mentale) problemen, of toch verklaart hiervan last te hebben, leidt niet tot de vaststelling dat de door hem verklaarde gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en dat hij daadwerkelijk vreest voor zijn leven omwille van de door hem aangehaalde vluchtmotieven.

Uit het loutere feit dat verzoeker aan een depressie, angststoornissen en paniekaanvallen zou lijden kan geenszins afgeleid worden wat de precieze oorzaak is van de depressie of de angststoornissen en paniekaanvallen. De loutere vaststelling van een mentale problematiek in hoofde van verzoeker geeft geen inzicht in de precieze feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot de mentale problemen.

4.6.1.10. Tot slot merkt verzoeker op dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het stigma dat hij zal krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn mentale problemen. Hij wijst erop dat hij lijdt aan depressie, suïcidale gedachten heeft en hiervoor medicatie ontvangt, evenals psychologische begeleiding. Hij wijst erop dat er in Afghanistan veel stigma heerst rond mentale gezondheidsproblemen, dat psychische aandoeningen vaak als een teken van zwakte, zonden of zelfs als een straf van God gezien worden, dat mensen die lijden aan depressie of andere mentale ziekten daardoor sociaal geïsoleerd kunnen raken of veroordeeld worden door hun gemeenschap, dat in sommige gevallen ze beschuldigd worden van bezetenheid door demonen of kwade geesten, dat in dergelijke gevallen rituelen, gebeden of andere spirituele behandelingen worden voorgesteld als oplossing voor psychische problemen, dat geestelijke gezondheidszorg in westerse zin meestal niet bekend is of niet wordt geaccepteerd, waarna verzoeker citeert uit een artikel van Action Against Hunger, "*Treating Afghanistan's Invisible Mental Health Crisis*". Verzoeker meent dat hij dan ook geen adequate medische en psychologische zorg zal ontvangen en zal geconfronteerd worden met het stigma van zwakte, alsmede de beschuldiging van bestraft te zijn door God e.d.

Betreffende het gebrek aan adequate medische en psychologische zorg, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij geen adequate medische en psychologische hulp zal krijgen voor zijn mentale problemen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, voor zover noodzakelijk, in Afghanistan geen toegang zal hebben tot psychische hulp, noch dat hij er onmenselijk zal worden behandeld. Hij maakt dit evenmin aannemelijk door enkel te stellen, zonder verduidelijking van de bron van deze informatie, dat in sommige gevallen mensen met psychische aandoeningen worden beschuldigd van bezetenheid, waarbij rituelen, gebeden of andere spirituele behandelingen worden voorgesteld als oplossing voor de psychische problemen. Uit de informatie waaruit verzoeker citeert blijkt dat er uitdagingen zijn op het vlak van mentale gezondheidszorg en dat mentale gezondheidsproblemen vaak onderhevig zijn aan stigma en mis begrepen worden waardoor traditionele culturele normen ervoor zorgen dat mensen ontmoedigd zijn om openlijk over hun problemen te praten wat hen hindert hulp te zoeken, doch geenszins dat psychische hulp – waartoe verzoeker heden reeds de stap heeft gezet – niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoeker in Afghanistan.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de medische en psychologische problemen van verzoeker geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in

(oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoeker *in casu* geenszins aantoont dat hij omwille van medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van (oud) artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. In zoverre verzoeker in dit kader zou wensen te wijzen op de informatie – waarbij hij overigens opnieuw de bron niet vermeldt – waarin staat dat in Afghanistan mensen met mentale en fysieke beperkingen vaak gestigmatiseerd worden, dat hun conditie soms beschouwd wordt als de wil of een straf van God en dat zij daardoor sociaal geïsoleerd raken of veroordeeld worden door de gemeenschap, kan de Raad enkel vaststellen dat hieruit geenszins blijkt dat deze personen medische zorgen worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk omwille van zijn mentale toestand vervolging of ernstige schade moet vrezen daar hij niet aannemelijk maakt dat hij, bij een terugkeer, onderhevig zal zijn aan stigmatisering. Immers heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn maternale oom en zijn paternale ooms en tantes nog in Afghanistan wonen, in Ghondi (NPO2, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn maternale oom (NPO2, p. 6). Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker stigmatisering zou moeten vrezen. Bovendien, en nog daargelaten de vraag of kan blijken dat verzoeker bij terugkeer naar en een verblijf in Afghanistan nog steeds dezelfde (mate van) mentale problemen zou ondervinden, daar deze klaarblijkelijk gedeeltelijk te wijten zijn aan zijn onzekere situatie en aan zijn sociaal isolement alhier, verduidelijkt verzoeker ook niet, op basis van welke elementen het voor de omgeving duidelijk zou zijn dat verzoeker psychologische en mentale problemen heeft.

4.6.1.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming

met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht

brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse

man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofileerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat

vervolgning of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolgning of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het

gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront “traduits en justice”* van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 25-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 9 en 13), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde in uw dorp Ghondi woonde totdat u aan de universiteit van Nangarhar ging studeren, maar keerde u nog ongeveer maandelijks terug naar uw huis in Ghondi bij uw maternale oom (CGVS, p. 8-9).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over het feit dat de overheid overdag niet in uw dorp kon komen en de Taliban er de macht hadden (CGVS, p. 15-16; CGVS 2, p. 10). Uit landeninformatie blijkt dat uw provincie Kunar in de periode voor uw vertrek, namelijk 2020, wordt beschreven als “strongly controlled/influenced (sterk gecontroleerd/beïnvloed)” door de Taliban (zie administratief dossier, blauwe map, EASO Security Situation – Kunar Province). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden

aangenomen dat u, na een verblijf van drieënhalft jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS 2, p. 5-6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

U haalt aan dat u in België werk hebt, lessen Nederlands hebt gevolgd, uw rijbewijs hebt gehaald, naar de fitness gaat, uw buurvrouw helpt en een Belgisch meisje als vriend hebt, die u af en toe ziet (CGVS 2, p. 5 en 13-14; zie administratief dossier, groene map, documenten 18-21). Ook legt u waarderingbrieven neer van leraren Nederlands, uw werkbegeleider, uw sociaal assistent en uw buurvrouw (zie administratief dossier, groene map, document 22). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Hoewel u stelt dat u als hoogopgeleide en arts problemen hebt met de Taliban qua strekking en religie (CGVS 2, p. 8), komt u niet verdere dan algemene bewoordingen en gemeenplaatsen wanneer u wordt gevraagd om dat verder te duiden. U stelt dat er geen onderwijs- of werkmogelijkheden zijn voor vrouwen en meisjes (CGVS 2, p. 8 en 12), dat mensen in Afghanistan niet zelf mogen kiezen hoe ze hun haar of baard laten groeien (CGVS 2, p. 8 en 12), dat er geen vrijheid is (CGVS 2, p. 12) en dat men er verplicht moet bidden (CGVS 2, p. 12). Wat die algemene bewoordingen betreft, moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij, religieuze praktisering en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw levensstijl zoals u die hier beschrijft deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U toont ook op geen moment aan dat u in verband met bovenstaande punten van onenigheid tussen u en de Taliban ooit reeds enige problemen met hen hebt gekend (CGVS 2, p. 12-13), ondanks het feit dat u zelf besloot terug in uw dorp Ghondi te gaan wonen en werken, waar zij de controle hadden (CGVS 2, p. 10). U vond het oké om terug naar uw dorp te gaan na uw stage in mei 2021, had niet gedacht met de Taliban in de problemen te komen (CGVS 2, p. 10) en liet het nooit openlijk merken dat u het niet met hen eens was (CGVS 2, p. 13). Van iemand die verklaart dat het voor hem moeilijk zou zijn om onder de Taliban te leven omwille van bovenstaande punten (CGVS 2, p. 8), kan echter verwacht worden dat die er niet toe besluit naar zijn dorp terug te keren als hij reeds weet dat de Taliban er de facto aan de macht is.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen (zie boven) dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker slaagt er met zijn betoog, zoals blijkt uit wat volgt, niet in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Door louter te betogen dat verweerder de mate van verwestering onvoldoende in acht heeft genomen en hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij zich de westerse normen en waarden volledig heeft eigen gemaakt, zijn verklaringen te citeren alsook erop te wijzen dat verschillende mensen zijn succesvolle integratie blijven benadrukken evenals zijn grote wens om ondanks alle tegenslagen, zich in de zorgsector in België te verdiepen, waarbij hij citeert uit getuigenissen, en te stellen dat hij een brede vriendenkring heeft bestaande

uit veel vriendinnen, waarna hij citeert uit het tweede persoonlijk onderhoud en stelt dat deze gewoonten al meer dan 3,5 jaar een fundamenteel deel van zijn dagelijks leven uitmaken, alsook dat zijn denkwijze in absoluut contrast staat met de ideologie van de taliban, waarbij hij opnieuw uit het tweede persoonlijk onderhoud citeert en betoogt dat al het voorgaande ertoe heeft geleid dat hij thans minder verbonden is met de religieuze en culturele waarden die traditioneel in Afghanistan worden gekoesterd, en aldus in wezen over te gaan tot het louter herhalen en bevestigen van zijn verklaringen bij het CGVS, het opnieuw wijzen op de voorgelegde stukken waarmee verweerder rekening heeft gehouden en het tegenspreken van de appreciatie door de adjunct-commissaris, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

4.6.2.3. Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt en door verzoeker niet uitdrukkelijk wordt betwist, hij *"tot 25-jarige leeftijd in Afghanistan (heeft) verbleven (CGVS, p. 9 en 13), waaruit kan worden afgeleid dat (hij) in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen"* en hij *"stelt dat (hij) tijdens de periode dat (hij) in Afghanistan leefde in (zijn) dorp Ghondi woonde totdat (hij) aan de universiteit van Nangarhar ging studeren, maar (hij) nog ongeveer maandelijks terug(keerde) naar (zijn) huis in Ghondi bij (zijn) maternale oom (CGVS, p. 8-9)"* en hij bovendien blijkt *"afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit (zijn) verklaringen waar (hij) het heeft over het feit dat de overheid overdag niet in (zijn) dorp kon komen en de Taliban er de macht hadden (CGVS, p. 15-16; CGVS 2, p. 10). Uit landeninformatie blijkt dat (zijn) provincie Kunar in de periode voor (zijn) vertrek, namelijk 2020, wordt beschreven als "strongly controlled/influenced (sterk gecontroleerd/beïnvloed)" door de Taliban (zie administratief dossier, blauwe map, EASO Security Situation – Kunar Province). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden (verzoeker) volledig onbekend zijn."* waardoor kan besloten worden dat verzoeker door zijn *"jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij (zijn) vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen"*.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vijf jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 6 september 2021, *in casu* bijna vijf jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn maternale oom en zijn paternale ooms en tantes nog in Afghanistan wonen, in Ghondi (NPO2, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn maternale oom (NPO2, p. 6) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij volledig verwesterd is en enkel nog de westerse waarden deelt, beperkt hij zich voornamelijk tot een blote bewering.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door te stellen dat hij in België volledig geïntegreerd is, door bij het CGVS te verklaren dat hij *"in België werk (heeft), lessen Nederlands (heeft) gevolgd, (zijn) rijbewijs heeft gehaald, naar de fitness gaat, (zijn) buurvrouw helpt en een Belgisch meisje als vriend (heeft), die (hij) af en toe ziet (...)"*, door bij het CGVS *"waarderingsbrieven (...) van leraren Nederlands, (zijn) werkbegeleider, (zijn) sociaal assistent (zijn) buurvrouw (...)"* voor te leggen, door bij zijn verzoekschrift een getuigenis van de taalcoach en zijn huisarts en foto's van zijn sociaal leven voor te leggen, door bij zijn tweede aanvullende nota een arbeidsovereenkomst, loonfiches, bewijsstukken van zijn taallessen Nederlands, een blanco strafregister, zijn rijbewijs, een getuigschrift van woonst, een verklaring van lidmaatschap bij de CM, een Basic-Fit lidkaart, getuigenverklaringen – van een trajectbegeleider en lerares bij CREO, van een trajectbegeleidster-taalcoach bij MENTOR vzw, van een sales consultant bij Ago Roeselare, van een HR business partner en van een warehouse manager bij zijn huidige werkgever, van een medewerker van het Rode Kruis België, van een teamleider bij AGP bij een vorige werkgever, van een projectverantwoordelijke van FMDO en van vrienden en kennissen – en een fotobundel van zijn sociaal leven *"met mijn vriendin, met Belgische vrienden en in clubs en cafés"* te voegen en door ter terechtzitting kort in het Nederlands het woord te nemen en voorts nog te verklaren dat hij werk heeft, naar

school gaat, een rijbewijs heeft, geïntegreerd is, Belgische vrienden heeft, een lief heeft en naar disco's en bars gaat, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van het hebben van een verblijfplaats, van een inschrijving bij een ziekenfonds en van een rijbewijs, van de bereidheid van verzoeker om te leren, te werken en de taal te leren, van de tevredenheid over zijn inzet, collegialiteit en gedrag op de werkvloer alsook getuigen over zijn persoonlijkheid en van zijn deelname aan het sociale en gemeenschapsleven in België. De Raad wijst erop niet ontkend kan worden dat er sprake is van een integratie in en een deelname en bijdrage aan de Belgische samenleving en dat uit de stukken en verklaringen blijkt dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job, zijn taalkennis, zijn inspanningen, zijn integratie en zijn sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker bij het CGVS en voor de Raad voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen zijn tewerkstelling, zijn kennis van de taal, zijn inspanningen, zijn integratie en zijn sociale contacten in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, onder verwijzing naar foto's, dat hij graag uitgaat, rookt en alcohol drinkt, toont hij niet concreet aan hoe hij door deze zaken gepercipieerd zou worden als verwesterd of niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de binnen de huidige Afgaanse samenleving geldende regels en normen. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt en dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afgaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van het beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog gewag maakt van 'een lief' in België en in de inventaris van zijn tweede aanvullende nota wordt vermeld dat foto's worden gevoegd van verzoeker met zijn 'Belgische vriendin' en waarbij foto's worden gevoegd van verzoeker met een vrouwelijke persoon, stelt de Raad vast dat verzoeker enkel wijst op deze relatie doch geenszins aangeeft dat hij omwille van het hebben van een relatie vervolging vreest of meent dat er een risico is op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering. Hij vermeldt geen identiteitsgegevens van deze 'vriendin' – zodat ook niet kan blijken wat de nationaliteit van deze persoon is –, licht deze voorgehouden relatie geenszins verder toe, nog minder legt hij hiervan – door het louter voegen van foto's waarop hij afgebeeld staat met een vrouwelijke persoon die hij op één foto op de haren kust – overtuigende stavingstukken voor. De Raad stelt voorts vast dat uit het louter hebben van een relatie in België nog niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn beweerde relatie wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op traditionele genderrollen. Verzoeker geeft ook niet aan dat de taliban of iemand van zijn familie op de hoogte zijn van deze beweerde relatie.

Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota in heel algemene bewoordingen stelt dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, laat hij opnieuw na de beweerde verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete

gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïntervieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vijf jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

4.6.2.4. In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota's van oktober 2021 en oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aangeeft welke verkeerde conclusies verzoeker *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en tweede aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en tweede aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

4.6.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïntervieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer in het vizier van de taliban zal komen omwille van zijn profiel.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de ‘Nansen note 3-22’, een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïsoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in

het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.6.2.7. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.6.2.8. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota en door verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn tweede aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire

voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de landeninformatie aangebracht door verweerder en verzoeker niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn maternale oom en zijn paternale ooms en tantes nog in Afghanistan wonen, in Ghondi (NPO2, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn maternale oom (NPO2, p. 6).

4.6.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.7. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 “*battles*”, 156 “*explosions/remote violence*” en 83 “*violence against civilians*”.

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de*

facto-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroepelingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman,

Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit "*explosions/remote violence*" in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Kunar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Kunar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Kunar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Kunar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en tweede aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant is gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025. Waar verzoeker meent dat het aantal burgerslachtoffers sedert “*eind vorig jaar tot begin dit jaar*” gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Verzoeker betoogt *in fine* van zijn verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de almaar groeiende dreiging van de ISKP. Hij is van oordeel dat zij zich “wijdverspreid” in Afghanistan bevindt en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze brutale groepering in te perken.

De Raad herhaalt dat ISKP zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen viseert, dat na gerichte acties door de taliban de operationele capaciteit van ISKP als beperkter wordt beschouwd en er een significante daling is van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot door ISKP geviseerde personen of groeperingen.

4.7.3. Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad aldus op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

4.7.4. De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.8. Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift doet aan het voorgaande niets af. De Raad herhaalt dat verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

4.9. Ter volledigheid wijst de Raad er (nogmaals) op dat het betoog van verzoeker in de tweede aanvullende nota aan het voorgaande niets afdoet.

Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België en stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat opnieuw na een verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van het UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffende van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door het UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker stelt dat de situatie van terugkeerders met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn problematisch kan zijn, wordt dit niet ontkend.

Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto* autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.6.3.1. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Tot slot wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde informatie over de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan geen ander licht werpt op de voorgaande analyse vermeld in punt 4.7.1. die gebaseerd op de geactualiseerde

landeninformatie, zoals aangebracht in de door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd.

De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER